

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka



«Ekmekler 35 gram küçüldü...» — Gazeteler —

— İşte doktor, midemi bu ekmeğe göre küçült!



TÜRKİYE



BANKASI

PARANIZIN
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ



AKBABA

Yıl: 43 Cilt: 8 Sayı: 15 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 7 Nisan 1965

Sosyal Adaletle Selâm!

ZONGULDAK'ta iki toprak altı işçisi vuruldu: Altmış kuruş için... Ankara'da altıyüz politikacının ödeneklerine binikiyüzer lira zam yapıldı!

O kadar da değil, geçmiş ayların, geçmiş yılların birikintisi de Milletvekillerimize toptan sunulacak: Yüzer değil, biner değil, onbiner değil.. Kırkarbin lira, ellışer bin lira milletvekili başına, senatör başına!

Maliye Bakanı bütçeye yama yama üstüne vururken alacaklar bu binleri... Dış borçlarımız taksitlere bağlanırken alacaklar bu binleri... Yeni bir iç borçlanmaya gidilirken alacaklar bu binleri!

Bunu, yalnız üçyüzelli milyon lira açığı olan bir bütçeden almakla kalmıyorlar.. Bunu, okullarında aç öğretmen, çıplak öğretmen, kitapsız öğretmen çalıştıran bir bütçeden alıyorlar... Bunu 44 bin memurunu ayda dörtyüz liradan az maaşla çalıştıran bir bütçeden alıyorlar. Bunu 100 bin memurunu beşyüzle altıyüz lira arası maaşla çalıştıran bir bütçeden alıyorlar. Bunu 45 bin memurunu sekizyüz liradan az maaşla çalıştıran bir bütçeden alıyorlar. Bunu 123 bin memurunu, kirası yüz liranın altında gecekondularda oturtan bir bütçeden alıyorlar... Bunu, gecesi gündüzü belirsiz toprak altı zindanında on liraya çalışanlar Türkiye'sinde alıyorlar!

Aldıkları toptan para bir köy öğretmenin on yıllık maaşıdır, bir toprak altı işçisinin onüç yıllık gündeliği!

Geçinemiyorlarmış!.. Hanginiz onbinler getiren başarılı işinizi millet uğruna bırakıp da geldiniz sayın baylar?.. Hastaların kapı önlerinde sıra bekledikleri muayenehanelerinizi, davacıların yalvar yakar beklediği yazıhanelerinizi mi?..

Bir sayın milletvekili kalkmış, hem de alkışlar arasında: «Bu meclis zadenânlar meclisi değildir. Hepimiz fukara ailelerin çocuklarıyız» demiş. Sorsak kendilerine, fukara babaları ayda beş bin beşyüz elli lira mı alırdı?.. Bir çırpıda kırk bin lirayı cebe mi indirirdi?

Millî gelir dağılımı, adam başına ayda 150 lirayı geçmeyen bir memlekette yaşıyoruz. Ödeneklerinin tümü değil, yalnız şu 1200 liralık zammı, 37 vatandaşın bir aylık geliridir. Toptan alacakları kırkar bin lirayı sorsarsanız, ohhooo, o aylara sığmaz... O, zadenân olmayan vatandaşın 25 yıllık kazancıdır!

Geçinemiyorlarmış!.. Sizi kim

zorladı? Kim kandırdı? Kim sürükledi Milletvekilliğine?.. Aman adaylığınızı koyunuz, aman görgünüzden, bilginizden, çabanızdan bizi yoksun bırakmayınız diye seçmenleriniz mi kapılarınıza çaldılar, peşlerinize düştüler, ellerinize, ayaklarınıza kapandılar?

Türk milletinin mutluluğu için çalışacağına gürül gürül yemin edenler kimlerdi acaba?..

Yoksa milletin mutluluğu sizin bir çırpıda kırkar, ellışer bin lira almanızla mı başlıyor!

Nerdesiniz Millî Birlikçiler?.. Siz, kendi gücünüzü kendinize çarpa çarpa, iki misli, dört misli büyüye bilirdiniz... Ahmet Yıldız, yıldızını parlatmak için hangi oturumu bekliyordu acaba?.. Sami Küçük, kendi çapını aşan bir büyüme için hangi günü bekliyordu acaba?.. Muzaffer Yurdakuler, bir daha kul olmak için, bir daha er olmak için hangi davayı bekliyordu acaba?..

Onlardan beklediğimiz, gizli oylamada sessiz bir direniş değildi elbet. Onların sesinde, 27 Mayıs'ın bir daha şimşek şimşek çıkıp gürlediğini duyacak, susa susa tükettikleri ihtilâlcî gücün nasıl beş duygusu uyanık, nasıl pusuda, nasıl tetikte olduğunu görecektik... Bu mutlu azınlık bir denge unsuru olacaktı mecliste... Bu küskün, bu yaralı, bu içine yumulmuş millet, kendi oyları ile getirdiği kişilerden işçisi iki kurşunla toprağa muh-

çok, onları sevecek, onlara inacak, onlara bağlanacaktı.

Tarih olan ihtilâlin sesini, yalnız Çankaya'dan duyabildik: Sayın Cumhurbaşkanı Gürsel, bir daha Cemal Ağa oldu!

Eğer Halk Partisi meclis kadrosunda bir İlyas Seçkin gücünde üç İlyas Seçkin olsaydı, eğer bir Emin Paksüt gücünde üç Emin Paksüt olsaydı... Eğer Adalet Partisi Meclis kadrosunda bir Ethem Kılıçoğlu gücünde üç Ethem Kılıçoğlu olsaydı, eğer bir İsmail Hakkı Yılanhoğlu gücünde üç İsmail Hakkı Yılanhoğlu olsaydı, oylamada, kabul eden tek parmak kalkmazdı, kalkamazdı...

Tek parmak mı dedim?.. Zaten kalkmadı, zaten kalkamazdı ki...

Kabul eden 190 kişi, kabul etmeyen 73 kişinin yiğit gölgesine sığmıy o kutusunda gizlendi!

Şimdi, Türkiye, baştan başa üniversitesi ile, basını ile ve bütün aydınlar kadrosu ile, bütün çalışanlar kadrosu ile göz kesilmiş, kulak kesilmiş, duygu kesilmiş, bu zamları, ellerinin tersi ile geri itecek o yetmiş üç kişiyi bekliyor: Vicdanlarla cüzdanlar oy kutularının karanlığında birbirine karışmış kalmamalıdır.

Bir daha, bin daha tekrarlarsam yine az:

Zonguldak'ta iki toprak altı

landı: Altmış kuruş için... Ankara'da dörtüyzelli Milletvekili, geçmiş yılları da kapsayan bir kararla toptan kırkar bin lira alıyor!.. Yüzelli senatör ellışer bin lira alıyor!.. Ve altıyüz meclis üyesi, her ay, her ay, her ay binikiyüzer lira zam alacak!

Şapkamı sağ elimle çıkarıp demokrasimizi, sol elimle çıkarıp sosyal adaletimizi selâmlayalım!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Not:

Bu sabahki gazetelerde okudum:

Büyük Millet Meclisi Başkanı sayın Fuat Sirmen, verile emrini imzalamamış ve imzalamıyacağını da açıklamış.

Bir meclis kararı ki, Cumhurbaşkanı ona karşı, Meclis Başkanı ona karşı, Senato Başkanı ona karşı, Hükümet Başkanı ona karşı, parti başkanları ona karşı, yetmiş üç milletvekili ona karşı ve üniversite ve basın ve sokaktaki vatandaş ona karşı...

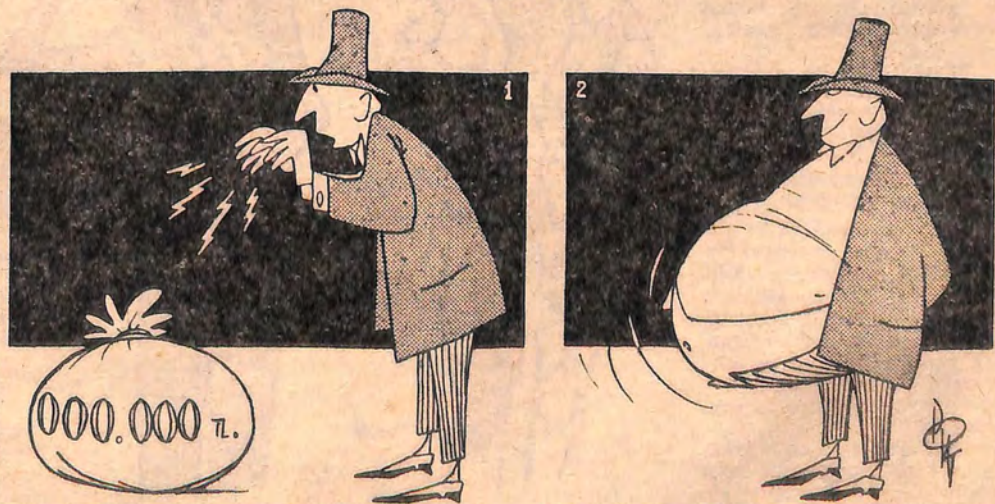
Şimdi, Büyük Millet Meclisimizden, başındaki «Büyük» lüğe yakışır kesin kararı ivedilikle beklemekteyiz:

Yedi ayı doldurmadan seçimlere gitmek...

Başka yol kaldı mı ki?

Y. Z. O.

Vedâ ziyafeti:





SOSYETE

mektup çusu



AKARSU apartmanının merdivenlerini ağır ağır çıkan kadın, üçüncü katın 7 numarasında durdu. Bir iki derin nefes aldıktan sonra, zile bastı. Kapıyı açan hizmetçiye sordu:

— Nilüfer Hanım evde mi kızmı?...
— Evdedür efendüm..

— Ne olur, bir haber verseyne.. Ben onu görmeye geldim..
— İsmi aliyeniz nedir deyî sorarsa ne diyeyüm?

— Rikkat Hanım geldi dersin.. Çukurbostan'dan Rikkat Hanım..

— Başüstüne..
Hizmetçi kapıyı aralık bırakıp içeriye girdi. Bir dakika sonra geri geldi:

— Buyurun hanımefendü.. Oturma salonuna girceğniz. Hanım gelecek şimdük..

Kapıyı ardına kadar açtı. Rikkat hanım, elindeki şemsiyeyi askıya takıp, hizmetçinin gösterdiği salona girdi.

Burası gerçekten muhteşem döşenmişti. Halılara, avizelere, apliklere, çerçevesi yaldızlı tablolarla hayran hayran bakarken kapı açıldı. Üstünde, sim işleme- li, lacivert bir tayyör, Nilüfer içeri girdi:

— Hoş geldiniz hanımefendiciğim!.. Dedi. Şeref verdiniz evimize...

Rikkat ayağa fırladı:
— Aman efendim, aman.. Ne tatlılık, ne güzelliik bu böyle?.. Hani, medhinizi çok duymuştum ama, görmeden, bu kadar da güzel, bu kadar da şeker olduğunuzu tahmin edemezdim. Dedikleri kadar varmış. Bu ne tatlılık, bu ne kibarlık sultanım..

Nilüfer, şımarık bir kahkaha attı:

— Aaaaa, ne münasebet hanımefendü?.. Herkes o lâfları komplıman olsun diye söyler. Ben kendimi bilmez miyim?..

— A sultanım, görünen köy kılavuz ister mi?.. Allah var..

— Rahatsız olmayın Rikkat Hanımefendü.. Şöyle buyursanıza..

— Burası daha iyi yavrucuğum.. Size, Müşerref hanımın selâmlarını getirdim.

— Çok teşekkür ederim. Bahsetmişti zaten sizden. Sizin kibarlığınızı, hanımefendiliğinizi anlata anlata bitiremedi.

— Aaaa, estağfurullah.. Ne münasebet?.. O lâflar, Müşerref Hanımın kendi iyiliğinden.. Ben, eşe dosta küçüklük bir hizmette bulunuyorsam, bundan ancak iftihar duyarım.. Benim aradığım, yürek temizliğidir Nilüfer'ciğim.. Üst tarafı ondan sonra gelir.

— Kahveyi nasıl içersiniz hanımefendiciğim?..

— İçmiyeyim yavrum.. Daha üç dört yere uğrıyacağım. Dünya kadar işi var.

— Olsun.. Çabucak yapıverir kız..

— Ayrıca, kahvenin zararı da oluyor uykuma.. O sebebe, gün- de bir kahveden fazlasını içemiyorum..

— Peki öyleyse, bir bâdem ezmesi alın şuradan..

— Alayım ama, şekerim çıkar- sa karışmam..

— Aman hamfendiciğim, bir bâdem ezmesiyle şeker çıkar mı?.. Allah ne yazdıysa o oluyor..

— Pek doğru Nilüfer Hanım- cığım.. Bu dünya, yalan dünya.. Onun için insan kısmı, gamu ka-

kalırsınız.. Hem de arkadan ko- nuşuyor. Yüzüme karşı konuşsa, ağzının payını vermesini bili- rim onun..

— Siz ne diye, böyle terbiye- sizlerle bir olacaksınız?.. Öyle- lerine uyulur mu hanımefendi- ciğim?..

— Tabii ben de onu düşün- düm..

— İyi yaptınız Nilüfer Hanım- cığım.. Siz bana onun telefon numarasını söyleyiverin de, ben beş dakikanın içinde onun hak- kından gelivereyim..

ADNAN VELİ

saveti unutmali. Bugün ne kadar yaşarsak, kârımız o oluyor.

— Çok doğru hamfendiciğim..

— Neyse, sizi fazla rahatsız etmiyeyim. Müşerref Hanımın söylemesine göre, sizin bir der- diniz varmış..

Nilüfer içini çekti:

— Evet.. Var.. Yalnız bu, çok önemli bir mesele.. Bir duyulur- sa mahvoluruz..

— Aaaaa, kızım, aklınıza ge- tirmeyin öyle şeyleri.. Bizim ağızımızdan lâf çıkacak olduk- tan sonra, ölelim daha iyi.. Biz, ser verimiz de, sır vermeyiz.

— Bakın anlatayım size.. Hic- ran adında bir şıllık var. Son derece âdi, aşağılık bir kadın.. Geçende berberde, benim için ne dedikodular yapmış, ne dedi- kodular..

— Vay utanmaz vay..

— Söylediği lâfları size tek- rarlasam, vallahi siz bile şaşar

— Ama, Allahaşkına aramızda kalacak değil mi?..

— Hiç merak etme güzelim.. Benim ilk meziyetim, ağzımın sıkılığıdır. Öteki meziyetlerim ondan sonra gelir.

— Telefon numarasını istedi- niz, değil mi?..

— Evet yavrum..

— Telefonu şey... İsterseniz ben çevireyim numaray?..

— Çevir tabii yavrucuğum.. Ben başımı öte tarafa döndü- rürüm. Sen çevir.. Adı neydi şır- fıntının?..

— Hicran..

Nilüfer telefonu çevirdi. Karşı tarafın zili çalmıya başlayınca, âhizeyi Rikkat Hanıma uzattı. Kadın konuşmaya başladı:

—Alô!.. Hicran Hanımın evi orası mı?.. Evet.. Ben Hicran Hanımı arıyorum.. Onunla ko- nuşacağım.. Efendim?.. Hicran Hanım siz misiniz?.. Eeeeeet..

Demek, Hicran kaltağı sensin?... Senin alınının ar damarı mı pat- ladı, karı?.. O uzun boylu dostun- dan olan çocuğunu, hangi dok- tora kürtaj ettirdin şıllık?.. Sos- yeteye girdikten sonra, takunya- lı günlerini unuttun değil mi?.. Peştemalî lekeli karı seni... Val- lahî Beyoğlu caddesinde seni bir yakalarsam, gözüm kör olsun, elimi perukanın saçlarına dola- dığım gibi Capon mağazasının önünde, kefal mayonezli gibi kö- pürte köpürte pataklamazsam, ve sonra da bu karının kel ka- fasına tüküren, üç evliyanın tür- besine mum dikmiş kadar seva- ba girer diyerekten ahaliye ilâ- nat geçmezsem, bana da Salı- pazar'ının yoncası, Sormagir'in koncası Aznavur Remziye deme- sinler! Bak bu hafta sinemaya filân çıkayım deme.. Vallahi seni, minare şerefesinde müezzîn ko- valıyan domuz gibi kovalıyaca- dım.. Elime geçirdiğim yerde de, ağzımın orta yalağına zaç yağı katılmış kızılık murabbainı sı- vayıvereceğim.. Madam Sulta- na'nın ikinci katında marka iş- lemiye benzemez bu işler.. Ha- di oradan, Ahırkapı hastanesi- nin senelik abonesi.. Defol kö- pek kenesi.. Hastir!..

Telefonu kapattı. Yüzü gülü- yordu:

— İyi yaptım mı hanımefendi- ciğim?.. dedi.

— Ah o kadar güzel yaptınız ki, nasıl teşekkür edeceğimi bi- lemiyorum size.. Böylelerine had- lerini bildirmek lazım..

— Evlâdım, benim zenaatım bu.. Ben olmasam, vallahi bu sosyete öksüz kalır. Hani, öğün- mek gibi olmasın ama, ben bu memlekette büyük bir ihtiyacı karşıyorum. Beni sevenler hep öyle söylerler..

— Çok teşekkür ederim Rik- kat Hanımciğim..

— Estağfurullah evlâdım.. Va- zifem bu.. Başka nereye telefon edilecek?..

— Haaa, bir de Şermin var.. Adı karının biri.. Tabii benim terbiyem, onun seviyesine inmi- ye müsait olmadığı için..

— Sen hiç kendini zora sok- ma evlâdım. Maşa dururken, ateşi ne diye elinle tutacaksın?..

— Bu Şermin, dört çocuk ana- sı olduğu halde bir kaptanla se- vişiyor. Ayrıca, inşaat koopera- tifi müdürünün de parasını ylı- yor. Haftada iki defa, Bahari- ye'de bir dişçi ile buluşuyor. Sonra bir de, Topağacı'ndaki Madam Evdoksiya ile bir gece, Salome Pastahanesinde para boz- dururken görmüşler. Evdoksiya 500 lirayı bozdurup 250 sini bu- na vermiş!

— Hımmmmmm!..

— Tabii ya.. Bunlar, böyle âdi karılar..

— Yavrucuğum.. Sen tatlı ca- nını hiç üzme.. Çeviriver onun



Dış politikamız...



İç politikamız

da telefonunu.. Adı Şermin'di, değil mi?..

— Evet..

Nilüfer numarayı çevirdi. Sonra âhizeyi Rikkat hanıma uzattı. Kadın, ilkin tatlıdan başladı konuşmaya:

— Alô... Şermin Hanımefendi-yi rica ediyorum efendim. Siz misiniz?.. Şermin Hanımefendi siz misiniz?.. Ben Nihal.. Hani sizinle bir defa klüpte tanışmış-tık efendim... Siz o kulübe, zam-paranız Kaptan beyle gelmiş-tiniz.. Öyle değil mi şulık karı?.. Sen elâlemin girdisiyle çıktısı-yla uğraşacağına, kendi girdi çık-tına baksana, mayasılı bohçacı kızı... Anan olacak karı, ağzın-da çengel sakızı ile, kapı kapı dolaşıp Şile peştamalı satarken, sen de şöförler kahvesinin arka bahçesinde «çimdik çimdik ma-karna» oynadığın günleri ne de çabuk unuttun?.. Bahariye'deki dişi, iyi dolgu yapıyor mu?.. Hın, söylesene... Topağacı'ndaki Evdoksiya ile ne alış verişin var senin?.. Karpuzun kaç, iki yüz elli lira, a şıfıntı?.. «Sosyete-yim» diyerekten önüne gelen yer-de caka satıyorsun ha, Evdoksi-ya'nın hesap defteri de şimdi be-nim elimde duruyor. Son zaman-larda, şanzumanın yağ kaçırıyor-muş diye duydum, doğru mu?.. Seni gidi lâğım solucanı se-ni!!!!.. Seni gidi Yıldız Parkı'nın yediveren gülü seni!!!!.. Seni gidi hindibağ tohumu seni!!!!.. Karı, Sosyete kulübü müdür, randevu evi midir, ne batakanedir, o sü-lük bırıklı herifin batakanesine adım atayım deme artık.. Damız-lık Şerifin, Kolan masasında beş tane yüzlük fişi nasıl önüne yer-leştirdiğini nerdeyse Suluke ge-cesinde tefe koyacaklar!.. Seni ev bark yıkıcı, ocak söndürücü vesika kaçkını seni!!.. Sakın eli-me geçeyim deme.. Yiyeceğim seni!..

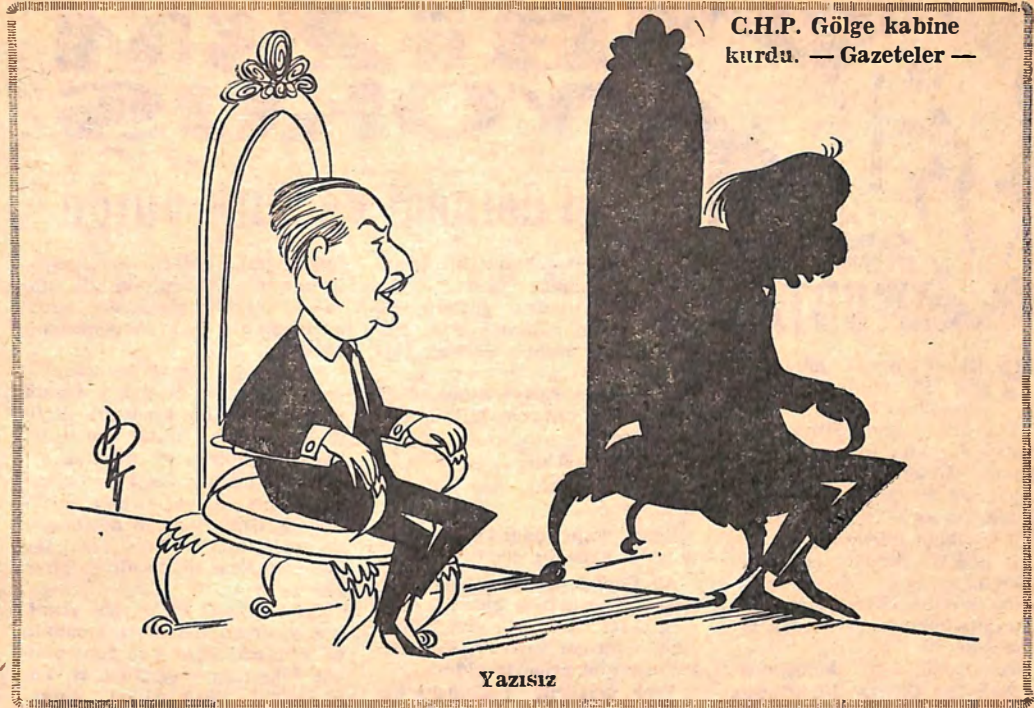
Çat diye telefonu kapattı. Ni-lüfer'in, keyfinden ağzı kulak-larına varıyordu:

— Çok teşekkür ederim size Rikkat hanımefendiciğim, dedi.

— Bir şey değil yavrum.. Bu kadar küçük hizmetlerin lâfı bi-le olmaz.

— Peki, siz konuşurken, o ne dedi?..

— Ne diyecek?.. Buzdolabına



Yazısız

konmuş soğuk paça gibi donup kalıverdi. Başka var mı telefon edilecek yer?..

— Hayır bu hafta için bu ka-dar kâfi.. Çok teşekkür ediyorum.. Yalnız, kusura bakmayın.. Borcum neyse, bileyim de, ödi-yeyim hemen..

— Telefon başına beş lira alı-yorum yavrucuğum..

— Yani, şimdi borcum 10 lira mı?..

— Evet.. Târifemiz bu.. Sosye-tenin bütün hanımları hep beşer liradan veriyorlar..

— Ben de memnuniyetle veri-rim.. Yalnız, sizden bir ricam var. Gelecek hafta gene bugün bana uğrıyabilir misiniz?.. Daha başka yerlere de telefon edilecek de..

— Gelecek hafta mı dedin?.. Ah evlâdım kusura bakma... Ge-lecek hafta Ankara'ya gidiyo-rum.. Oradan çağırıldılar.. Gazete-lerde okumuşsundur. Ankara'da işler çok değişti. İzmaritler pa-lamut oldu, palamutlar da izmar-it.. Şimdi birbirlerini yemiye bakıyorlar!

— Ama palamutlar izmaritleri yerler..

— Yiyemiyorlar işte..

— Niye yiyemesinler?..

— Zaar şimdiki izmaritlerin kılıcı fazla... Her ne hal ise, Ankara'dakilerin arasına hır gür girmiş. Bana haber yollamışlar. «Aman, Rikkat çabuk Ankara'ya gelsin» demişler. Hem yol ma-sarifimi verecekler, hem de te-lefon başına 10 lira verecekler. Bir Ankara'ya gidip de, üç dört gün içinde yüz telefon çıkarıve-rirsem, hiç değilse bin lirayla dönerim İstanbul'a...

Nilüfer şaşırdı biraz:

— Hum!.. dedi. Siz siyasi te-lefonlar da yapıyor musunuz?..

— Yapmaz olur muyum evlâ-dım?.. Siyasi, içtimai, ahlâki, ter-biyevi, vatani, millî, ruhi, edebi, bütün ihtiyaçları ben karşılarım.. Ama bir insanın bu kadar çok işi olunca, her tarafa yetişmiye vakit bulamıyor. Müslim Bağcı-lar bile kaç sefer haber yolla-mış. Ona bile gidemedim!

— Aman öyleyse Ankaradan döner dönmez hemen bana uğ-

rayıverin. Buradaki Belediye Meclisi'nde de bazılarını birkaç telefonum olacak. Ben de o te-lefonlar için onar liradan hesap görürüm.

— Bak Belediye Meclisi dedin de, aklıma geldi.. Geçende de Şehir Tiyatrosundan haber yol-lamışlar.. Belediye Meclisine on, onbeş telefon ettireceğiz demiş-ler.. Ankara dönüşü, oraya da gitmek lâzım.. Ama ben önce sa-na gelirim.. Hangi bir derdin ol-ursa, Rikkat teyzen emrine âma-dedir..

— Çok teşekkür ederim hanı-mefendiciğim.. Bu iyiliğinizi u-nutmuyacağım..

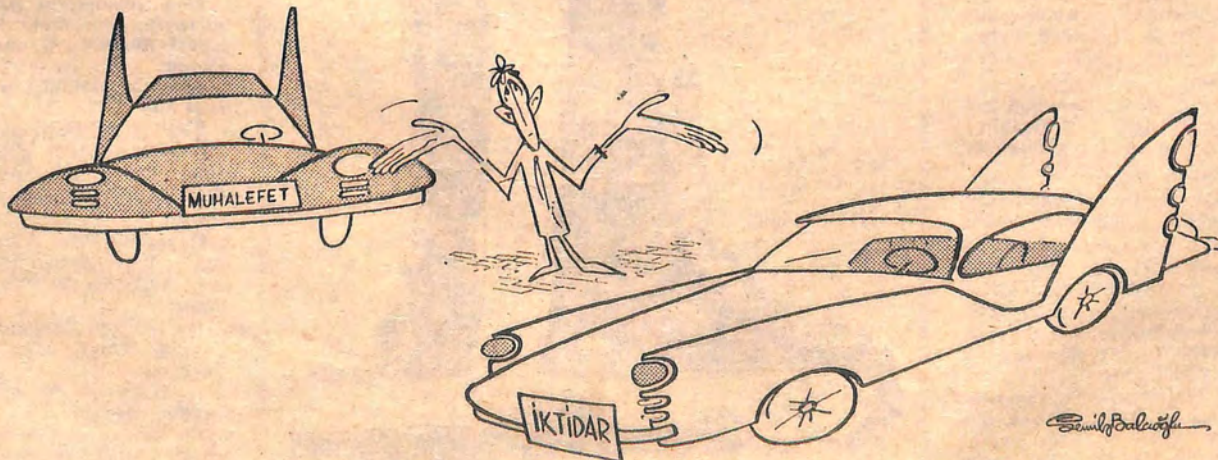
— Estağfurullah yavrum.. Ar-tık bana müsaade et de, uğrıya-cak öbür yerlere de uğrıyayım..

— Hay hay efendim.. Gene bekliyorum..

Nilüfer, on lirayı usulcacık kadının eline sıkıştırdı. O, gül-ör yüzle kapıdan dışarı çıkarken. Nilüfer de makyaj odasına geç-ti.. Artık, yüreğine soğuk sular serpilmişti.

Adnan VELİ

Ana muhalefet partisi liderine de makam arabası verilecek. — Gazeteler —



Vatandaş — Yine ben yaya kaldım!..



BİZİM YOKUŞ

Bilgi derneği ve Türk yurdu

BABAM yorgun gelmişti o gün. Hiç unutmam, akşam yemeğinde enginarlı kuzu, çilek yedik. Erken yattı ve gece yarısı sürekli bir öksürükle uyandı babam. Geçmiyordu gıcık... Doktor geldi, ilaç yazdı, sırtına vantuz çekti ve... İki saat içinde babam ölüverdi.

Ne güzel adamdı, ne sağlam adamdı, ne genç adamdı babacığım, henüz kırkyedi yaşında. Beylerbeyindeki evimizden Bebeğe taşındık.

Rıza Tevfik bey, komşumuzdu Bebekte. Bitişik komşumuz. Babamın içinde bıraktığı acı boşluk, onun dostluğu ile doluyordu yavaş yavaş. Hergün, birkaç saat görüyordum kendisini: Ya akşam yemeğine çağırırdı beni, ya sabahları beraber çıkardık evden...

Bebek kıyılarında dolaşa dolaşa vapur beklerken şiirler okurdu bana: Tevfik Fikret'ten, Abdülhak Hâmit'ten, divan şairlerinden...

Sonra, bu şiirlerin düğümlemini çözer, gizli güzelliklerini gösterirdi birer birer...

Yeni yazdığı koşmaların, destanların ilk dinleyicisi bendim her zaman... Şakaklarına düşen güzel, uzun saçları, gür bıyıkları ile ne kadar başka adamsa, kafası, gönlü ve cakalı konuşması ile de başka adamdı üstadım.

Sıra dağlar mordu, sular kırmızı, Suları beklerdi bir peri kızı, Alnından öperken akşam yıldızı Yeşil gözlerine meftundur sandım!

Onu okuduğu gün, hâlâ gözlerimde bir pastel tablodur: Sağda, Bebek koyu, yaz güneşi ile menevişleniyordu, karşıda Küçükü, sisli bir sabahın cıbinliği içinde idi henüz...

O gün, İstanbul'a beraber gidiyorduk: Bilgi derneğine...

Bilgi derneği, İctihat evinin ikinci katında, Orhaniye matbaasının karşısında idi. Rıza Tevfik, bana:

— Seni Ziya bey tanımak istiyormuş, demişti, Ziya Gökalp... Orada başka yüzler göreceksin, başka sesler duyacaksın...

Kapıdan içeri girdiğimiz zaman, içeride, yeşil çuha örtülü, uzun bir masa başında tek adam oturuyordu: Dolgun yüzü, pos bıyıklı, yaygın bir adam. Gömleğinin yakası ve kravatının düğümü gerdanı altında kaybolmuştu.

Hayalimdeki dev, Ziya Gökalp, işte bu adammış!

Rıza Tevfik bir ayağı içeride, bir ayağı dışarıda, yarım ağız bir konuşmadan sonra: «Ben birazdan gelirim» diye geri döndü.

Bilgi derneğinde ikimiz kal-

mıştık: Yeşil çuhanın bir ucunda o, bir ucunda ben...

Ara sıra utangaç gözlerle yüzüme bakıp gülümsüyordu. Neden sonra, bütün gücünü toplayıp:

— İctihata yazıyorsunuz, dedi. Boynumu bir yana büküldüm:

— Evet...

— Aruzla, dedi.

Boynumu öbür yana büküldüm: — Evet...

Sonra, kapı açıldı kapandı, kapı açıldı kapandı, açıldı, kapandı:

Ali Canip'i o gün gördüm, Ömer Seyfettin'le o gün karşılaştım, Celâl Sahir'le o gün konuştum ve Orhan Seyfi ile, Enis Behiç'le o gün arkadaş oldum...

Yeşil masanın başındaki konuşmayan adam konuştu o gün:

Üç dilden, Türkçeden, Arapçadan, Farsçadan, karma bir dil yapılamıyacağım anlattı.. Yazı dilinin konuşma dilinden ayrıl-

muyacağını anlattı ve «Anadolunun bile «Akdeniz'in bile «Kıradeniz'in bile giremediği Arüz' un bizim veznimiz olamayacağını anlattı...

Tutuk bir Türkçe ile konuşuyordum, düşünce düşünce... İnsanı alıp götürün bir konuşma değildi bu. Ama ne kadar özden, ne kadar inandırıcı idi bilseniz...

Ertesi cuma Bilgi derneğine geldiğimiz zaman, Orhan Seyfi'nin de, Enis Behiç'in de, benim de ceplerimizde hece vezni ile, güzel Türkçe ile yazılmış birer şiir vardı.

Orhan Seyfi ki, henüz yirmibeş yaşında, üstadları arasında idi arüz'un. Fırtına ve Kar, okuma kitaplarına girmişti ve bütün sanat törenlerinde okunuyordu:

Nedir tehevürün ey bād,
Bu bitmeyen feryād,
Bu sayhalar, bu gırlıv,
Ey div!

Zonguldak maden işçilerinin grev sebepleri aranıyor.. (Gazeteler)



Yukardaki — Duyulmuyor, biraz daha bağır!

Kudurmuşsan denizden intikam al,
Ufuklardan zalâm al!
Ağaçlar yık, bulutlar çakçak et,
Bütün dünyayı istersen helâk et!
Fakat yalnız,
Benim sessiz ve ıssız
Şu höcremden uzaklaş,
Benim hülyâmı bozma,
Benim rüyâmı bozma!

Fırtınanın bütün sesini ve karların bütün sessizliğini, kelimeleri arüz ile yoğurarak bir ressam ve bestekâr ustalığı ile yavaşatan bu şiir, hâlâ edebiyatımızın güzel anıtlarından biridir.

Enis Behiç de bir yıldız adamdı. Balkan yıkılışının acısını anlatan mersiyesi dillerde birer hicrî kırtı o günlerde:

Bütün giryelerden, bütün giryeriz
Emellerden aldım bu ilhamı ben.
O sesler ki haksız, neden böyle tiz,
Eninim ki haklır, bu pesti neden?..

Öyle iken, Ziya Gökalp'm bir konuşması, hepimize elimizdeki arüz'un rûbabını attırmış, hecenin sazını aldırılmıştı. Şimdi o birkaç telden yeni sesler çıkarmaya çalışıyorduk...

Yine çocuksu bir şiirdi denememin birincisi. Adı: Gecenin hamamı...

Nedense, zekâ oyununu seviyor, mutlaka benzetiş hünerleri yapıyordum. O manzumemde de gece, yıldız yıldız pencereleri ile bir kocaman hamamdı:

Ay bir altın hamam taşı kavakların ellerinde,
Sırma işli bir peştimal mehtap ince bellerinde...

Yeryüzünde ne varsa, deniz, ağaç, kaya, ışık, her şey bu hamamdan birer parçadır:

Kayaların kurnasında şarkı söyler esen rüzgâr,
Sonra koşar ayağında yıldızlardan nâlinları,
Küçük, oynak dalgacıklar bir aşığı, bir yukarı...

Şimdi, kopuk kopuk mısraları hatırladıkça gülüyorum. Ama Ziya Gökalp gülmemişti. Hemen «Türk Yurdu»nda çıktı bu manzumem. Ali Canip gülmemişti, hemen bir övgü yazdı bu gülünç şiir için. Ömer Seyfettin gülmemişti, hemen ezberledi ve herkese, mutlaka beğendirmek için sesini titrete titrete, gözlerini süze süze okudu...

Çünkü onlar bir dâvanın bayrağını taşıyorlardı. Bir şeye inanmışlardı ve ben onlara katılan bir genç kalemdim.

Adımı, Türk Yurdu dergisinin kâhın, kırmızı kapağında gördüğüm zaman, sevinç, soluğumu kesmişti:

Ziya Gökalplerin, Ağaoğlu Ahmetlerin, Mehmet Eminlerin, Yusuf Akçoraların arasındaydı ismim...

Ama asıl şaşkınlığım bir hafta sonradır:

Bilgi derneğinden çıkarken, Celâl Sahir, yüzünde gülüşlerin en sıcak, beni elimden tutmuş, yandaki Türk Yurdu odasına götürmüştü.

Orada ne oldu biliyor musunuz?.. Yazı hayatımın ilk mucizesi: Avucuma bir sarı altın koydular!

Bu, Gecenin Hamamı içindi. Aktör King, eski günlerini anarken:

— Avucuma bir yıldız düştü sandım, der...

Bu sarışın altın da benim avucuma düşmüş bir yıldızdı sahid-en!

Yusuf Ziya ORTAÇ

PAZARTESİ :

İstanbulun çöpleri kırk yıldan beri derttir. Önce toplanması bir derttir. Sokaklarda günlerce kalır. Gözler yollarda, çöpçü arabası beklenir.

Toplandıktan sonra bir derttir. Çünkü bu sefer de Belediyenin başına dert olur. Ne yapmalı? Yakmalı mı? Denize mi dökmeli? Şehir dışına mı yığılmalı? Havaya atıp tozunu mu savurmalı?

Sineğin kanadından yağ çıkarmasını bilen medenî ülkeler çöpleri ne yapacaklarını biliyorlar. Bu konuda yabancı şirketlerden bizim Belediyeye tam on dört teklif gelmiş.

Ancak ne yapmış bizim Belediye Meclisi? Bir heyetin Avrupa'ya giderek teklif yapan firmaların çalışmalarını yerinde incelemek kararına varmış.

Şimdi bizim "çöp heyeti" yola çıkacak ve Avrupa'da bir çevelân başlıyacak o şehir senin, bu şehir benim...

Masraflar Belediyenin fakir ve açık bütçesinden... Ve sayın üyeler ne yapacaklar?

Çöç incelemesi... Haydi efendim, buna çöp incelemesi değil düpedüz çöplenme denir.

SALI :

Sovyetler bir uzay denemesi yaptılar. Ve iki tane adam (Albay Belyaef ile Yarbay Leonof) Şafak 2 adında bir uzay gemisi ile havalandılar. Sonra birisi (Yarbay Leonof) özel bir elbise giymiş olarak gemiden dışarı çıktı ve boşlukta yürüdü.

Vaktiyle Jül Vern'in bile hayal edemeyeceği işler, şimdi artık bizlere tabii geliyor.

Hem tabii geliyor, hem de başka insanların uzay boşluğunda yürümelerine şaşmıyan bizler kendi topraklarımızda sanki bir boşluğun içinde yürür gibiyiz.

Gözümüzü gökyüzüne kaldırıp baktığımız zaman görünen yıldızlar neredeyse bizim için bir utancın işareti olacak. Amerikası ve Rusyası oralarda volta atarken bizler uyurgezerler gibi toprak üstünde dolaşıyoruz.

Ve topraklarımıza bile sahip değiliz ya, onlar da ayaklarımızın altından kayıyor.



Bilmeyiz ki ne yapsak, milletçe uyanmak için birbirimize çimdik mi atsak?

ÇARŞAMBA :

Bilmem dikkat ediyor musunuz, küfür gittikçe yoğunlaşıyor. Yolda yürürken küfür, sinemada küfür, stadyumda küfür, okulda küfür, mahallede küfür... Parmak kadar çocukta küfür... Ve -affedersiniz- eşek kadar adamda küfür...

Ne yapsak, ne etsek, küfürle nasıl mücadele etsek?

Harun-u Reşid'in oğullarından biri koşu koşu babasına varıp:

— Filanca Çavuş anama sövdü... demiş.

Hükümdar: — Ona ne ceza vermek gerektir?

Kim: — Asmak gerekir.

Kim: — Dilini koparmak gerekir...

demiş. Harun-u Reşid ise:

— Oğlum, onu affet, diye öğüt vermiş. Eğer affedecek gücü kendinde göremezsen o sana nasıl söyledi ise, sen de ona söyle!

Bu hikâyeye uygun olarak galiba bizim Türkiye'de hiç kimse birbirini affedemiyor, ille de sövene daha çok sövüyor ki sokaklarımızda edepsizlikten geçilmez oldu.

Oysa Şark hikmetidir: Kötü adam iyi huylu adama sövünce, iyi huylu adam:

— Hay Allah iyiliğini versin, demiş, ben senin dediğinden daha berbat bir kimseyim, sen benim ayıbımı benim kadar iyi bilmezsin.

PERŞEMBE :

Sovyetlerden sonra Amerikalılar da bir uzay denemesi yapacaklar. Belki de siz bu satırları okuduğunuz zaman deneme çoktan bitmiş olacak.

Ve bu sebeple bir Amerikan fıkrası:

Mark Twain bir nehir gemisinde seyahat ediyordu. Derken gemi stop etti. Yolculardan biri sordu:

— Niçin durduk acaba?

Mark Twain:

— Kaptan nehrin ilerisini göremiyormuş... Sis var.

Yolcu itiraz etti:

— Fakat ben gökteki yıldızları rahatça görebiliyorum.

— İyi ama faydası yok, diye cevap verdi Twain, gemi infilâk etmedikçe o yöne doğru gitmemize imkân yok.

CUMA :

İmar ve İskân Bakanı Recai İskenderoğlu:

— Konut davasını halletmek için arsa ofisi kuracağız... demiş.

Bizim ofis ve ofisler bakımından büyük tecrübemiz var. Konut davasını ofis'e havale ettik mi çözülmez.

Konut davasını çözmek için ofis kurmak değil, ev kurmak daha iyi bir usul değil midir?

CUMARTESİ :

Sülün Osman falcılık ve büyüculük yaptığı iddiasıyla yakalanmış.

Ama delil yetersizliğinden bırakılmış.

Polisler Sülün'ün sakalından şüphelenip yakalamışlar.

Sülün de serbest bırakıldıktan sonra bir berbere varıp:

— Kes berber şu sakalı... demiş.

Sülün'ün yaptığı neydi ki şimdiye kadar:

— Sakalına göre tarağını vur, ölüncüye kadar geçineceğini ara dur... felsefesinin dışına çıkmadı.

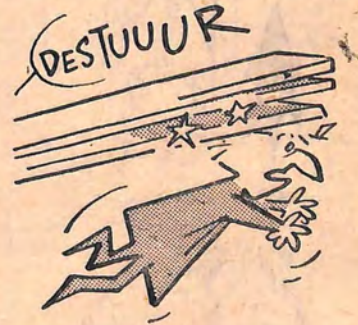
Şimdi Sülün Osman sakalını kestigiğine göre herhalde daha az kişi sözünü dinler ve böylece daha az kişi dolandırılmış olur.

PAZAR :

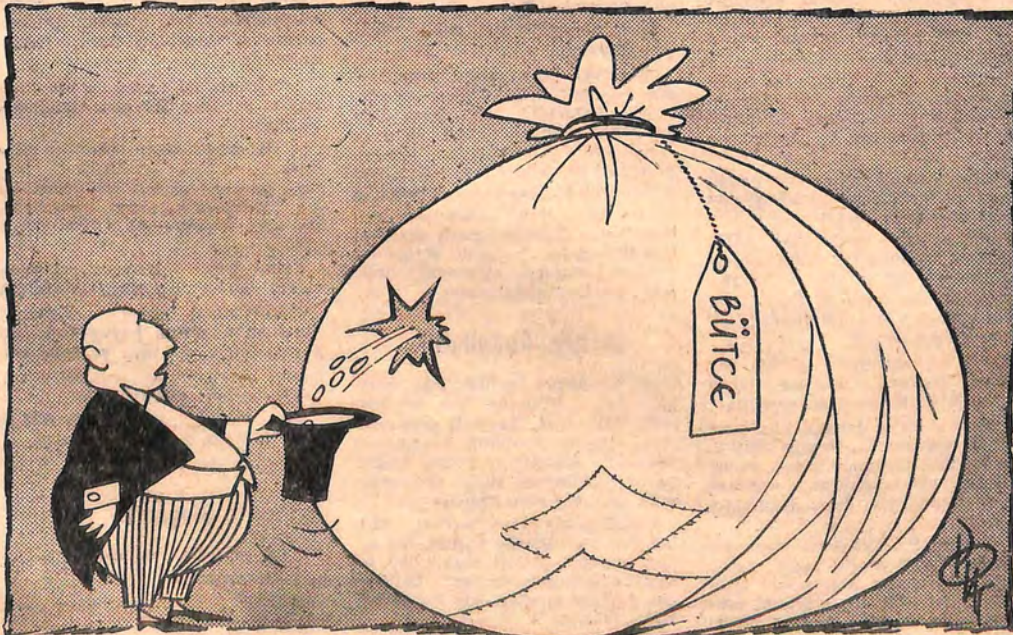
Kadıköy İkinci Asliye Ceza yargıcı bir dosyayı duruşmaya telefonla getirip inceledikten sonra hemen davayı karara bağlayıp bir rekor kırmış.

Aşkolsun... Biz telefonla hiçbir iş görülmez derken, Kadıköy yargıcı dosya çıkartıp dava bitiriyor.

Bu Adliyenin değil, P.T.T. nin yüzünü ağartacak bir olaydır.



Milletvekilleri ödeneklerine istenen zam için bütçeye 30 milyon lira kondur...

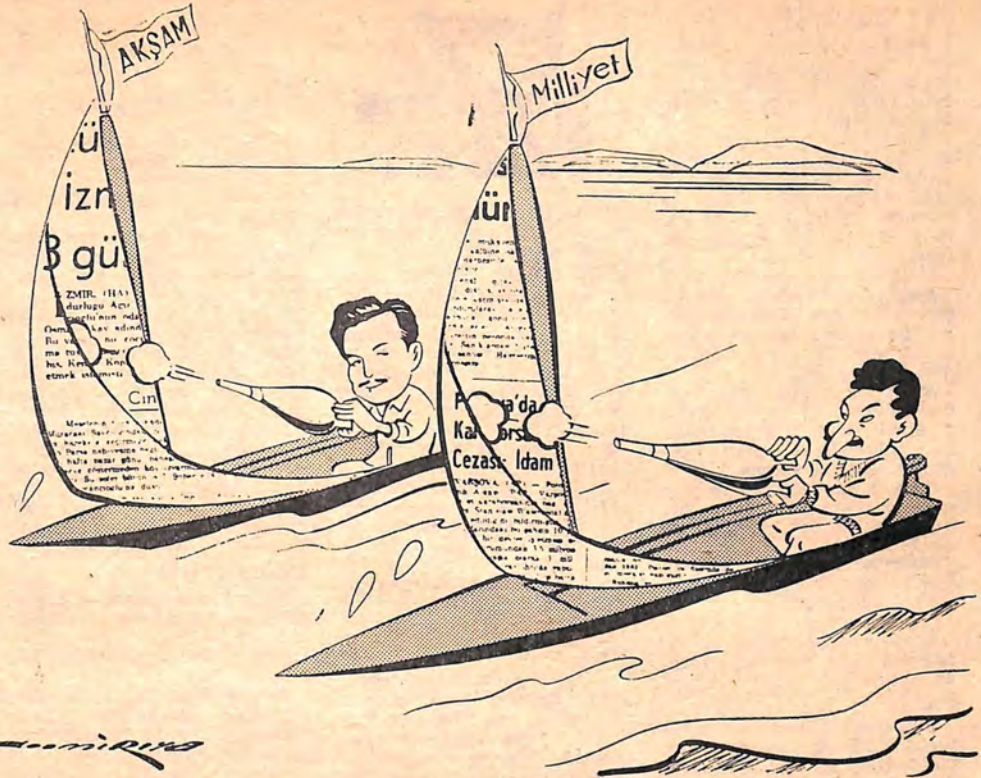


Yazısız

Gecekondü dâvası 125 yıl sonra halledilecek. — Gazeteler —



125 YIL SONRA
— Eve kavuştuk ama dünyada da kimse kalmadı karıcığım!



Yelken yarışı!

Dünya ateşe yanarken..

Orkestra, iç boşluğuna benzleyen duruşlar yapıyordu «zink» diye... ve tekrar coşuyordu...

En yeni kıvrınmanın adı neyse, işte o şekilde kıvranıyorlardı pisttekiler...

Çeyrek asırlık Süreyya Paviyonu pek az değişmişti, çeyrek asırdan beri hiçbir gamı içlerine atmayanlar misali!

Masalarda, mumlar titreyordu, orada burada bir elbisenin pullarını kamaştırıyordu mumlardan vuran ışık...

Orkestra, iç boşluğuna benzleyen duruşlar yapıyordu «zink» diye...

Yorulmuyorlar mıydı müzisyenler, bıkmıyorlar mıydı, kendilerini Pierrot'lara benzeten bol saten kollu, elbiselerden, pistteki kıvranan ağır-ışçilerden, yarı karanlıktan, yarı aydınlıktan, hayatın bunca takmalığından...

Ya pisttekiler?.. Onlar nasıl dayanıyorlardı? Yirmi senedenberi yüzler hep aynı yüzlerdi, dünya ateşe yana yanıma, ki hafiften yanıyordu...

Şükür hükümet, ağır vazifelerinin şimdilik farkındaydı: Süreyya'da hiçbir hükümet üyesi yoktu!

Politikacıların teki tüktü, CHP. dendi. E, onlar az'cık hafifleyebilirler, kalktı büyük yük omuzlarından... Bir de değişmez Cavit Oral vardı. Hangi partidendi şimdi o, çikaramıyordu kimse!

Eloğlu söyleniyordu: «Yahu, bir yakını kaybettii geçende.. Nasıl da neşeli, derisi nasıl da gergin!»

A eloğlu, insan derisini bile sana göre mi ayarlasın?... Neşeye gelince, Oral'ın, eski zamanın bütün stoisyenlerine taş çıkartacak aşınmaz bir iç tutumu var, darısı hepimizin başına!

Orkestra, iç boşluğuna benzleyen duruşlar sıralıyordu, zink diye... Pistte, Diyarbakır milletvekili Canbolat (tabii CHP.li), gözlüklü gözlüklü, profesoral danslar kıvırıyordu. Celâl Yardımcının kardeşi, doktor Mehmet Yardımcı, kendi-



sinden bir merdiven uzun hanımlarla, suples numaraları yapıyordu, yaşamının büyük mutluluğu içinde. Öyle mutluluğu ben, doğan bekte bile görmemiştin!

CHP'nin kültür mütegalibelerinden Coşkun Kırca (vatandaş, CHP'nin akademik grubuna bu ismi vermiş artık) yarı çocuksu, yarı duygu geçirmez yüzüyle, bir takım espriler yapıyordu kendisinin son derece beğendiği... Ve bir takım azarlar işliyordu «ruhlı» yüzü genç bir hanımdan: «Siz hiçbir şey değilsiniz» diye...

İlahi tanımadığım ruhlu yüzü genç hanım!

Orkestra, dünya ateşe yanımaşına coşmuştu... Zonguldak meselesiydi, Kıbrıs'tı, kızamuktan ölen çocuklar, bunlar, uuuu, ne uzak meselelerdi. O mumların ışığının tutuşturduğu, elbiselerin üzerindeki pullar kadar, önemsiz, bi'parlayıp sönen, bir pulluk meseleler... Muhalefetin, Süreyya paviyonundaki temsilcileriyle bakmak yetiyordu, ne kadar önemsiz olduklarını anlamak için bu meselelerin!

Berber Abdullah !..

Bu bir hanım berberi değil. Dükkânında vitrinlerde, baş bekleyen sarı, kırmızı, kara, heybetli perukalar sıralanmıyor, kozmetik kutularının yanında... Kaskların altında, bi'saat sonra zariflesecek yüzler öyle müdür erigimsi morarmıyor.

Abdullah bir erkek berberi... Mithat Paşada... Birkaç koltuk, bol sabun köpüğü, gözleri devrik bir takım «kurbanlık» başlar, hafiften pas tutmuş aynalar, işte bu Abdullahın dükkânı...

Abdullahın kendisi, büyüklere yaklaşıp vatandaşın hayalsizliğinde...

Nice bakanın kafasını nızama sokmuş. Nice bakanın derisini kazı-mış, hüpürtüp köpürtüp...

Tanıtma ve Turizm Bakanlığının hanı tam yanında bir benzinci var ya. İşte onun tam yanında Abdullah... Toplu, basık, kumral, o köpürttü hüpürttüğü sabunun renginde saçlı...

Gelen geçen, izi kalan kalmyan bakanlardan en çok Cihad Babanı beğeniyormuş. E herkesi bir beğenen olur çok görmeyin:

— «Kalender adamdı» diyor, «beklemesini bilirdi...»

Bakanın beklemesini bilmesi bile vatandaşın tatmin ediyor...

Öbürleri pek beklemezlermiş. Nasıl beklesinler Abdullah, sen söyle, devlet işleri bekler mi ki onlar beklesinler?... Zaten evde bile «traş» vaktisizlikten, seni o bakanlığın «en harım» odasına alıyorlardı. Bekle-sinlermiş!...

Aralarında en sabırsız da kimmiş ki dersiniz. Bir gün Abdullah'a çatmış:

— «Koskoca bakan bekletilir mi?» diye...

Şu koskoca deymi pek moda oldu... Koskoca'dan neyi kastediyorlar ki?... Makamysa, diyeceğimizi yok!

Yalnız ben, kusuruma pek bakmayın, bu bir nevi sinir sistemimin bozukluğundan olacak... Kendimi Abdullah'ın yerine koyuyorum, alıyorum elime ustura'yı, ve başı devrilmiş «kurbanlık» yaklaşıyorum, yaklaşıyorum, yaklaşıyorum...

Ve... Ve şaşıyorum sana Abdullah: Ne çelik sinirlerin varmış!

Nazarım değsin!

Slogan !..

«Biz şimdilik, herkesi dinlemekle yetiniyoruz...»

Şimdilik böyle... Sonradan n'olacak ki?..

Nimet ARZIK

● Cevat Fehmi Başkut

IBRET AYNASI



Geri kalan uzay gezisi (*)

TEŞEBBÜS son derecede gizli tutulmuştu ama son sahnada artık buna imkân kalmadı. Gazeteler duydular ve sekiz sütunluk manşetlerle bütün dünyaya ilân ettiler. Neticede uyanan alâka, heyecan ve gösterilen tepkiler tahminlerin de üstüne çıktı.

Biz de bir uzay gemisi ile feza-yı fethetme yarışına katılıyor-duk. İki yıldan beri gizli gizli çalışan (Feza Araştırma Derne-ği), bir kısım zenginlerimizin (Hayret, değil mi?) ve hükümetin yardımlarını temin etmiş, böylece bir uzay gemisi yapma-ya muvaffak olmuştu. Bu gemi, dünyada hususi teşebbüs ile vü-cuda getirilen ilk uzay vasıtası oluyordu. Gerçi bunun Amerika ve Sovyet Rusyadan getirilen parçalarının gümrüklerden geçirilmesi pek çok uğraşmalara sebep olmuştu ama nihayet 6-7 ayda bütün bu müşküller halle-dilmişti. Uzay gemisi henüz bil-dirilmeyen, fakat çok yakın ol-duğu anlaşılan bir tarihte feza-ya fırlatılacaktı. İçinde yalnız bir tek kozmonot bulunacaktı. Bunun Amerikada yetişmiş Ha-san Göksever isimli bir genç ol-duğu biliniyordu. Fakat uzay ge-misi ile feza gezisine nereden çıkacağı bir sır olarak saklanı-yordu. Maamafih bu yeri İstan-bul civarında ıssız bir bölge ola-rak tahmin eden gazeteler vardı.

İlk tepki küçük bir Orta Ana-dolu kasabasında görüldü. Bir cuma günü Çarşı Caminde vaaz eden bir yobaz, bu teşebbüsün din-i İslâma mugayır olduğunu söyledi. Gerek (Feza Araştırma Derneği) üyelerini, gerekse genç kozmonotu «kâfirler» diye tel'in etti. Vaazdan sonra cemaatten bazıları, onlara katılan bir iki cahil, hükümet konağına doğru bir protesto yürüyüşü yaptılar. Yolda rastladıkları ve davranış-larını tenkid eden iki öğretmeni adamakıllı tartakladılar. Bunlar-dan yaraları ağır olan biri has-taneye kaldırıldı. Nihayet jan-darma kuvvetleri işe müdahale ettiler. 14 kişi yakalandı işe de mahkeme geç vakit hepsini ser-best bıraktı.

İkinci tepki polisten ve vergi dairesinden geldi. Polis soru-yordu:

— Kozmonot, pasaport aldı mı? Bugüne kadarki pasaport muamelelerinde (Uzay) diye bir yer adı geçmediğine göre alma-dı. Şu halde yurt dışına çıka-maz. Sonra kanun sarıttır; al-ması lazım gelen 2800 liralık dö-vizden ne haber? Yoksa uzay'a Türk parası mı kaçıyor?

Vergi dairesi de kayıtlarına bakmış, kozmonot'un 1964'e ait gelir vergisini ödemediğini gör-müştü. Bu parayı hazineye yatı-rmadan nereye gidiyordu? Üste-lilik radyo vergisini de verme-mişti.

Derken Beyoğlunda bir ma-ğaza (Makam-ı Aidi) ne mür-a-caatla kozmonotun gezisine mâ-ni olunmasını istedi. Taksitle bir buzdolabı ve bir çamaşır makinesi almış, 17 taksitten he-nüz iki tanesini ödemişti. Mağ-a-za sahibi ayrıca uzay gemisine ihtiyatı haciz koydurmaya kal-kıstı işe de geminin kozmonota ait olmadığı isbat edilerek bu teşebbüs zorlukla önlendi.

En zorlu tepkilerden birini de kozmonotun müstakbel eşi ve ailesi efradı gösterdiler. Genç-lik bu ya, bir müddet evvel, Ha-san Göksever ile İstanbullu bir hanım kız arasında kısa süren bir gönül macerası geçmiş, kızın ailesi bu macerayı izdivaç ile ni-hayetlendirmeye kozmonotu zor-lamıştı. Diğün nerede ise yapı-lacaktı. Aile efradı damadın uza-ya gitme teşebbüsünü öğrenin-ce hep birden feryadı bastılar:

— Kaçıyoroooo...
Müstakbel kayınpeder, gerçi birkaç gün, diğer aile efradını sükûta mecbur etmişse de yap-tığı tahkikat sonunda kozmonot geri dönmese kızına dul maaşı bağlanmasına imkân olmadığını öğrenince artık istediklerini söyleyebileceklerini bildirmişti.
Neticede bir akşam bulunduğu semtin karakoluna çağrılan ko-zmonota komiser bağıra bağıra çıkıştı:

— Uzay da neresi? B.k mu var orada? Neye gidiyorsun? Yeni kızlar bulup kandırmaya değil mi? Düşünden evvel hele git de göreyim...

Bu arada gümrük muhafaza teşkilâtına yapılan yazılı, fakat imzasız bir ihbarla kozmonotun uzay gemisine külliye miktar-da altın ve afyon sakladığı bil-dirildi. Hâdiseden derhal İnter-pol haberdar edildi. Gümrük muhafaza teşkilâtı gemiyi ve kozmonotun üstünü başını ara-mak üzere tertibat aldı.

Nihayet bir takrir ile mesele Meclis'e de aksettirildi. Önerge sahibi hükümetten soruyordu:

«Uzay gemisi dünyaya dönüş-te Türkiye'ye inebilecek midir? Sovyet Rusya topraklarına inme-mesi için tertibat alınmış mı-dır? Alınmamışsa Amerikalı dostlarımız buna güvenmezler mi?»

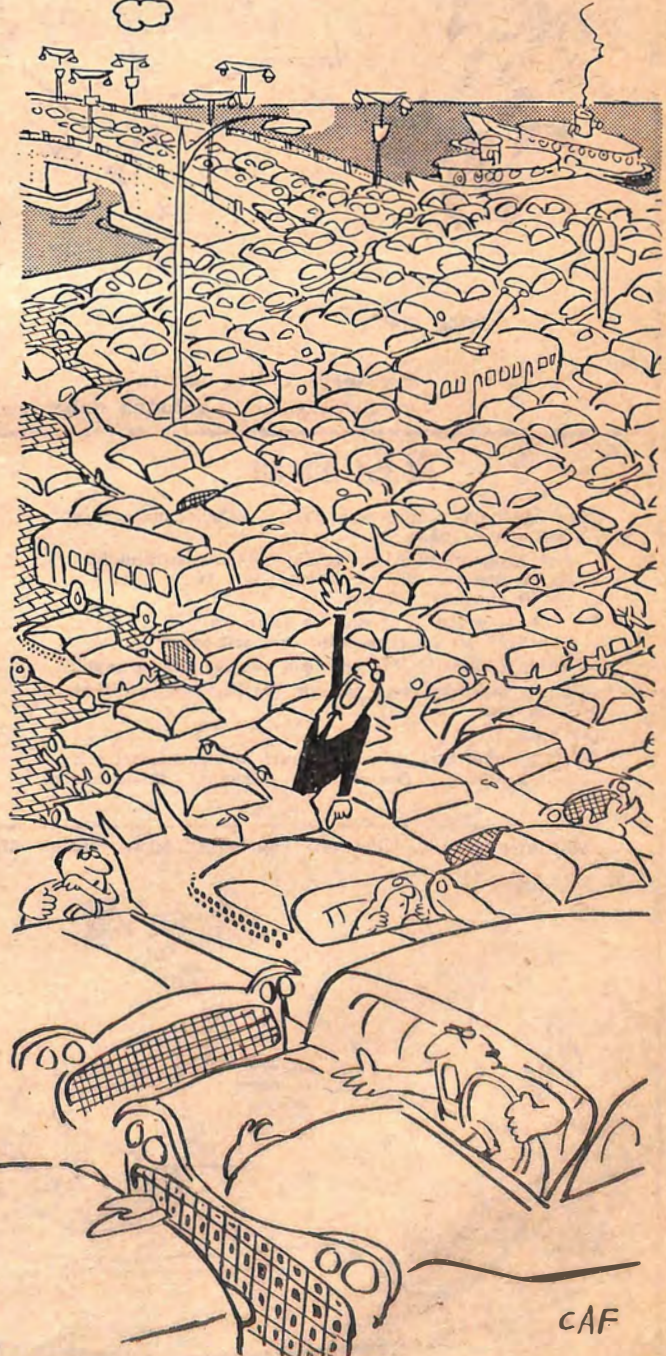
Teşebbüsün duyulmasından bir hafta sonra bir gece belibaşlı gazetelerin yazı işleri müdürleri kısa birer telgraf aldılar:

«Uzay gezisinden vazgeçtim. Kozmonot Hasan Göksever»

(*) Bu vak'a tamamıyla yaza-rın hayalinde olup bitmiştir. Yoksa henüz otomobil bile ya-pamayan, yaptığı tek nümune-pi de yürütemeyen bir memleketin böyle bir cür'ette bulunamaya-cağın o da müdürdür.

Cevat Fehmi BAŞKUT

Bir astronot hava boşluğunda yürüdü.. — Gazeteler —



— Orada yürümek marifet değil yoldaş... Burada yürü de görelim!..

Avrupada «Gel öpüşelim» dansı çıktı.. — Gazeteler —



— Haydi, biz de başlayalım..
— Acele etme... Yakında daha iyisi çıkar!

Esası başka

İşine sadık bir memur olan Erol, o sabah işine geç gelir. Servis şefi yanına çağırır:

- Bay Erol, bugün neden işinize vaktinde gelmediniz?
- Karım dün gece zor bir doğum yaptı da...
- Ah, affedersiniz anlıyorum.

Üç gün sonra Bay Erol yine işe geç gelir:

- Bay Erol, bu sefer ne oldu? diye şefi sorar.
- Karım efendim... Dün gece çok güç bir doğum yaptı.
- Bu ne biçim iş, geçen gün de aynı mazereti söylediniz.
- Evet, ama...

Şef kızar:

- Siz benimle alay mı ediyorsunuz? Aması, maması yok...
- Şey beyefendi, diye B. Erol yutkunur. Bizim hanım ebedir...

Düdüklü

Panayrındaki gösteriden sonra artistin yanına yaklaşıp sorar:

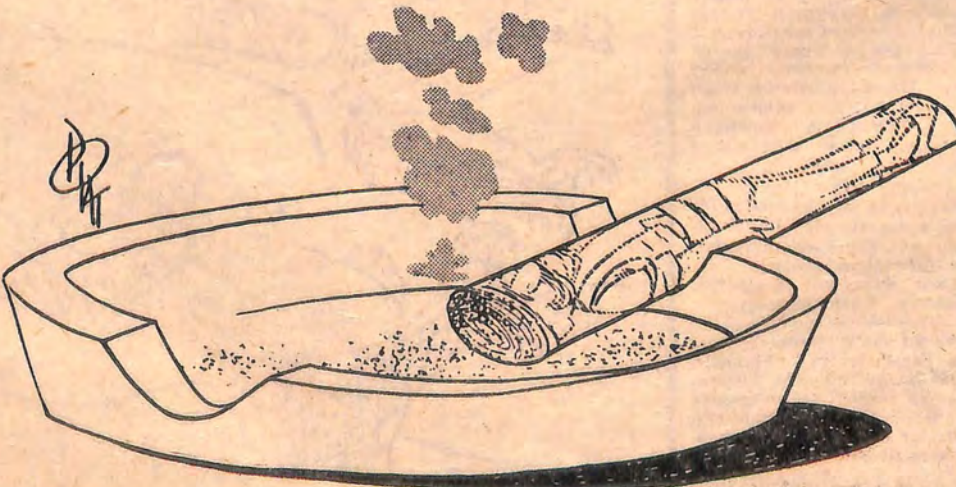
- Kuklanın acaip sesini nasıl çıkarıyorsunuz?

— Bakın bu düdükle, diye adam cevap verir. İsterseniz bir deneyin.

Meraklı seyirci düdüğü ağzına götürür, tarif edildiği gibi içine çekerek öttürmeğe kalkarken az daha yutacak olur, acele davranıp düdüğü eline alır. Artist gülererek seyrederek:

- Bana da çok olur... Hatta elinizde tuttuğunuzu dün yutmuştum...

Adıyaman'ın bütün ekicileri: «Topaloğlu, bizi de yaktın!» diye bağırdılar... — Gazeteler —



Köylü

Pardon de



Selâm ver, dilekçe ver, rüşvet ver
«— Vere vere kalmadı Beyim a
İşin bitirilecek evrakını koyuver
Göreyim seni pot kar: «Çok gör

Bu yıl da geçti de
Uykumuzu getirdi
Senin pek akhın e
Borca rakam yet

Bir şey anlıyamazsın büyük kü
Mumcunun adağına inandın mı
Örnek alıp açılma o tanınmış ç
Seni uyutan şeye konferans de,

Sen söyleyene bal
Nasıl olsa canımı
Kafa senin değil i
«Ellerin dert görn

Alış artık bahtının böyle soğuk
Başkaca bir tedavi umma boşu
Yalvar çok yükseklere uçañ d
«Tek bir gün için olsun gel de b

Seçim yakın cüml
Ne asil fikirler va
Köylünün kalkınm
Bir avuç tohumlu

Üç, beş kuruş görürsün cebinde
O zaman huzurunda saf olurlar
«Az daha sabret!» derler, sabrın
Bir fincan gaz bulursan ne kocar

Konuşmanın yolu
Şerbeti dağıtırlar
İshal için verilen i
Kıçındaki yamalı t

O partiden olanlar kızıyor beriki
Hepsi burunlarının gidiyorlar dike
Sen ölsen, gebersen de onların ne
Bu sidik yarışına bak bak ta Mar

Kerpici dök beton
Güzellere tapon de
Sıkayı gör tonton
Çamurda gez kordo

NOT: Köylüler pardon kel
övgü terimi olarak kullanırlar.

nşerim.



oy ver,
son» de!

balon» de,
Pardon!» de!

slat öbür seneye,
sneye esneye!
itçe adlı nesneye,
ırkaç milyar, milyon de!
«Pardon!» de!

ekten.
n?

«Pardon!» de!

iş söyletende,
uyuyor bu tende!
uk ta ek, keten de!
oldu patron» de!
«Pardon!» de!

şuna:
on!» de!
ardon!» de!

şin telâşında,
tırâşında!
naz ayın başında...
cini bil, bir ton de!
«Pardon!» de!

la bir,
kabilir!
on de!
ardon!» de!

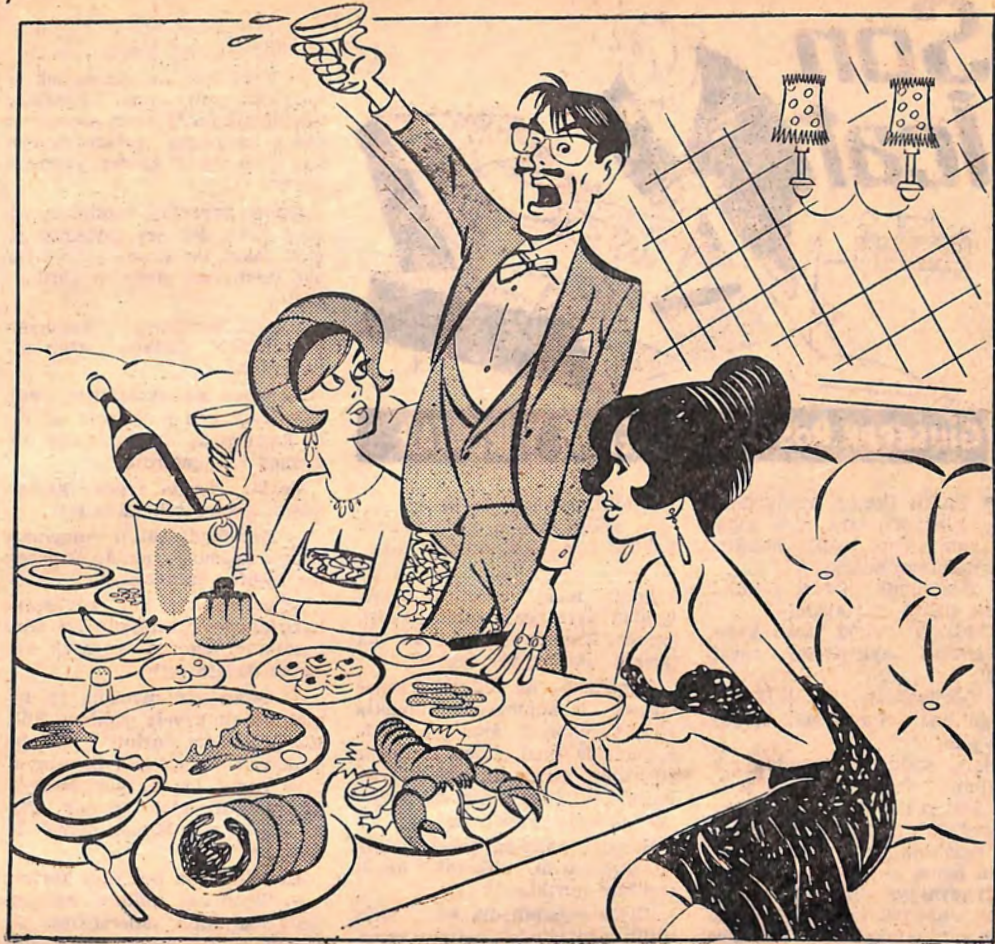
na, kıza göre,
t nabza göre,
za göre,
er de don de!
«Pardon!» de!

ine?
ardon!» de!

ğir naylon de!
bak Japon de!
k kıvrır horon de!
ura gir salon de!..
«Pardon!» de!

Salâhattin KUTLU

aferin, bravo gibi



Sosyalist yazar — Güneş yüzü görmeyen işçi kardeşlerimiz şerefine!..

Hangisinin ?

Koca, kalın sesiyle söylenmeğe başlar:

— Bu artık böyle devam edemez; evimiz küçük, gelirimiz de pek öyle parlak değil; şu sekiz gün için gelip, iki senedir iyice yerleşen Şaban amcaya söyle de artık gitsin; ayıp doğrusu, akraba da olsa insan bu kadar saygısızlık etmez..

— Kocacığım, günah benden gitti, mevzuu sen açtın; ben senin amcan diye bir şey söylemeğe cesaret edemiyordum...

— Benim amcam mı?... Şey... O senin amcan değil miydi!...

Hep aynı şey

Devrin meşhur yıldızlarından biri çıplak bir sahne çevirmeği reddediyordu. Rejisör yanına yaklaşıp sordu:

— Niçin olmaz diyorsunuz; nasıl olsa bütün dünya sizin açık saçık sahnelerinizi seyretti!..

— Zaten ben de onun için istemiyorum: kıskanç diller «modaya uymuyor, hep aynı şeyle çıkıyor» diyecekler!..

Kapı sohbeti

Adam karısına sordu:

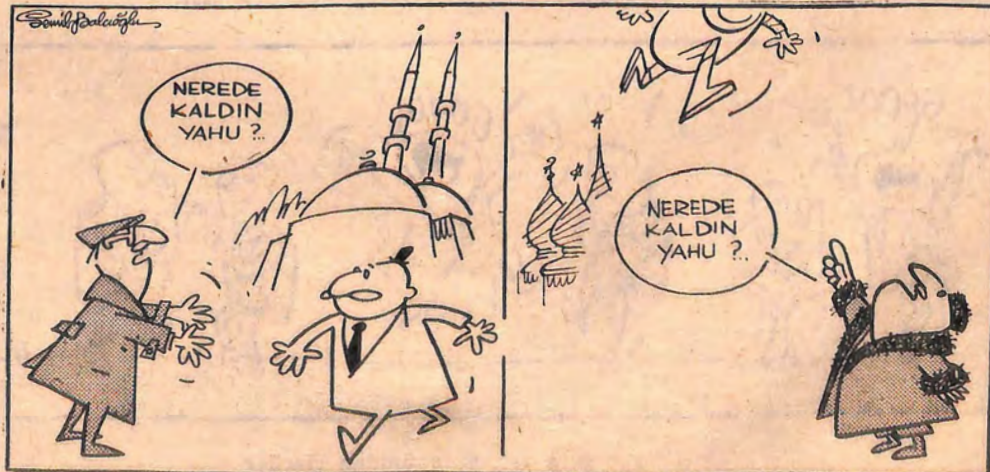
— İki saattir kapıda kılınle konuşuyordun?

— Sami beylerin gelini ile...

— Pekli ama niçin içeri dâvet etmedin?

— Acele işi varmış, olmaz dedi; şöyle ayakta konuşalım da bir daha sefere daha uzun sohbet ederiz dedi!..

Sovyet uzay adamı boşlukta yürüdü. — Gazeteler —



Burada Orada!..

Son İcat



GIUSEPPE ROSATO'dan: SELÂMI YURDATAP

TEKEL Umum Müdürünün odasına orta yaşlı kibar bir adam girdi, müdürü selâmladıktan sonra:

— Ben, dedi, kendi kendine yanan sigara icat ettim!

Müdür, önündeki yazılı kağıttan gözleri ayırmadan cevap verdi:

— Görüyorsun elimde iş var, meşgulüm.. Sonra gel.. Haydi, güle güle..

Adam, sesini çıkarmadan çıktı. Hemen trene atlayarak soluğu İsviçre'de aldı, ve icadını, kendisi ile ilgilenen bir Amerikan tröstüne sattı. Bir müddet sonra kendi kendine yanan sigaranın piyasaya sürüldüğü haberi bütün dünyaya yayıldı. Bu sigaralar son zamanlarda İtalya'ya da gelmişti. Ama el altından, karaborsada satıyordular...

Tekel müdürü bunu duyunca içi burkuldu biraz sonra, yine kendi kendisini avuttu.

— Kibrit satışına büyük bir darbe indirecek bu icat.. Zaten kabul edemedik..

Aradan birkaç ay geçmişti.

Tekel müdürünün yazıhanesine ağır başlı, gözlerinden zekâ fışkıran bir zat girdi.

— Efendim, dedi. Ben tütün-süz sigara keşfettim.

Tekel müdürü, imzalamakta olduğu kağıttan başını kaldırıp adama şüpheli şüpheli baktı.

Adam açıkladı:

— Bu çok ucuz ve zararsız bir formülden ibarettir, anlatırsam siz de göreceksiniz ki tütünden farksız bir içimi var. Üstelik de her bakımdan faydalı...

Müdür, sözünü kesti:

— Yeter, bugün kaybedilecek vaktim yok, başka zaman konuşuruz...

Adam, tekel müdürünün yanından ayrılınca vakit kaybetmeden Kanada'ya gidecek ilk uçakta kendine yer ayırttı.

Kanada'da, bu buluşu finanse edecek iş adamları bulmakta güçlük çekmedi. Aynı yıl içinde Kanada'da imal edilen tütünsüz sigaralar, dünyanın birçok yerlerinde tutuldu. Bulan da milyoner olmuştu, yapan da!

Bunları öğrenen tekel müdürü, omuzlarını silkerek kendi kendine mırıldandı:

— Ne yapabiliriz ki!.. Milli tütün sanayiimizi baltalayamazdık ya!..

Bir müddet sonra, bir sabah tekel müdürünün odasına temiz kıyafetli bir zat girdi:

— Beyefendi, dedi. Ben bir keşifte bulundum...

Müdür, hemen yerinden fırlayarak, adama kucakladı ve sözünü tamamlamaya vakit bırakmadan koltuklardan birine oturttu:

— Hele biraz dinlenin efendim, bu keşfinizle yakından ilgileneceğim, bunun için hiç tereddüdünüz olmasın...

Ve büyük bir telaşla masasındaki zile birkaç defa bastı, sonra adama dönerek:

— Bugün hava çok soğuk, dedi, herhalde üşümüşsünüzdür, size bir konyak..

Adam, iliştigi koltuktan kal-kar gibi oldu:

— Size şunu söyleyecektim..

Müdür sözünü kesti:

— Evet, tamam.. Ne demek istediğinizi anlıyorum.. Keşfinizi dilediğiniz fiatla satın almayı ve bunu meydana çıkarmak için her türlü maddi yardım yapmaya hazırız.

Adam, hayretle müdürün yüzüne baktı. Bir şey söylemek istedi, fakat bu sırada odaya bir kaç memurun girdiğini görünce sustu.

Müdür, kendisini selâmlıyan memurlara gittikçe artan bir heyecanla:

— Sayın meslektaşlarım, dedi. Tekelimiz için muazzam bir gelir kaynağı açıldı. Bunu size bildirmek için çağırdım.

Ve bu sırada ayağa kalkan adama göstererek ilâve etti:

— Beyefendi, tütün sanayiinde dünya çapında inkılâp yapacak bir keşifte bulunmuştur.

Adam, yine bir şey söylemiye hazırlanırken, müdür iki elini masasının üzerine koyarak sözlerine devam etti:

— Onun için diyorum ki, hemen bir mukavele yapılınsın, Yüksek Mühendis Carlotti bize bu mukavelenin suretini hazırlayınca kadar biz de burada fiyat üzerinde mutabık kalamız.. Nasıl elli iyi mi? Milyon demek istiyorum!

Memurlardan biri söze karıştı:

— Sayın bay müdür.. Affedersiniz merakımı yenemedim.. Bu keşfin ne olduğunu öğrenebilir miyiz?..

Müdür gururla başını salladı:

— Tabii, tabii.. Beyefendi şimdi bize bunu bütün tafsilâtı ile anlatacak...

Adam, derin bir nefes almış kendisine konuşma sırası verildiğine memnun olmuştu.

— Sayın bay müdür, sizinle görüşmek ve yüzünüze karşı bir gerçeği söylemek istiyordum.. Kapıcınız, benden evvel gelenlere: «Müdür beyin emirleri var.. İcat sahiplerinden başka hiçbir ziyaretçi kabul etmiyor..» diyerek onları savdığını görünce bu keşif masahını uydurdum ve ancak böylelikle yanınıza girebildim.

Müdür fena halde bozulmuştu.

Bu sırada kapıcının getirdiği konyayı bir dikişte içen adama sert sert baktı:

Cici



— Neşil mi şişmanlıyorum yemek yemeden?.. Eeee, aşk ruhum gıdasıdır!

— Peki, bana ne söyleyecektin?

Adam, cebinden iki sigara paketi çıkardı:

— Müdür bey, size son zamanlarda piyasaya çıkardığınız şu filtreli ve filtresiz sigaraların çok kötü, çok berbat olduğunu yüzünüze karşı söylemek istiyordum.. Haydi Allahısmarladık...

Veremem çünkü...

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Kadın komşusunun kapısını çaldı:

— Bikaç saat için merdanenizi verir misiniz?

— Memnuniyetle olurdu ama, imkânsız; çünkü benim kocam da daha gelmedi...

Yanlışlık

İki rövü kıızı konuşuyorlarmış:

— Baş artiste ne olmuş?

— Çok kızgın, zira sadece dokuz gül sepeti gelmiş.

— Amma da kızılacak şey yani, o kadar yetmiyor muymuş?

— Hayır, çünkü çiçekçiye on sepet ısmarlamışmış.



Stadyumdan çizgiler...

Hızır Hafîye



Casuslara Karşı

BU SAYIDA
Kasadan gelen Sevdâ'nın sesi !



ÖNCE GÖZÜ. SONRA SURATI. DAHA SONRA DA BEYİNİ KARARAN ŞAKİR PAPELOĞLU, BİTKİN BİR HALDE ŞİRKETE GİRER... HIZIR HAFİYE'YE GE-LİNCE... HAMAMDA BİRKAÇ SAAT KESE-LENİP, BİR TEMİZGİ-YİNDİKTEN SONRA, YENİDEN CASUSLARI GÖZETLEMeye GE-LİR! HIZIR'IN PA-ROLASI, DAİMA, "ÖLMEK VAR, DÖN-MEK YOK!". TUR! PENCEREYE BAKAR BAKMAZ, YENİ DÜ-MENLER ÇEVİRİDİ-ĞİNİ ANLAR.



Gele ek sayıda :

Yatakta Sevdâ'nın izleri — Telefonda ipucu — Pavyonda Twist — Bir plân me-raklısı — Çalınan per ka!



Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan



- Sevgilim, sen benim için bir hayalsin..
- Yazık... Hakikat olmayı ne kadar isterdim?!

Ucuz takunya

Cami meydanına o gün pazar kurulmuştu. Elli yaşlarında kadar bir çingene, köşedeki musalla taşında bir yığın takunyayı önüne yığmış, «Çifti on kuruşa, çifti on kuruşa!.. Sudan ucuz, duyduk duymadık demeyin.» diye bağırıp duruyordu.

Ucuz öteberi almağa gelen mahalle kadınları çingenenin etrafını almışlardı. Bu gidile bütün takunyalardan, iki saate kalmadan, bitmesi işten bile değildi. Ama birdenbire kapının yanındaki molozların yakınında bir rakip پیدا olmuştu. O da bir çingeneydi ve o da takunya satıyordu. Şu farkla ki, onun fiyatları daha ucuzdu:

«İskarpinden güzel takunyalığım var; öksüz sevindiriyor, çifti beş kuruşa!..» diye bar bar bağırıyordu. Bu durum, pazarda yıllardır görülmemişti. Halk, bala üşüşen sinekler gibi, bu yerden bitmenin çevresini sarmıştı. Yarım saate varmadan herif, bütün malını satıp işin içinden sıyrılmıştı.

Bu olay, öteki takunyacıların işini tümden bozmuş, mallarını elinde bırakmıştı. Çatkın kaşılarla meslekdaşının yanına geldi:

— Ne yaptın yahu? diye çıkıştı. Beş kuruşa takunya satılır mı? Nerede görülmüş bu iş?

— Kurtarır ya!.. Kurtarmasa satar mıydım?

— Kurtarmaz anam, biz de esnafız bugüne bugün.

— Kurtarır dedik ya; kurtardım işte!.. Eski çingene, meslekdaşının kulağına eğildi:

— Bana hepsini söyleteceksin; ben on kuruşa sattığım takunyalardan tahtasını, çivilerin, kayışını, hattâ işlediğim keserini bile çalmışım. Bir el emeğim vardı; öyleyken bile on kuruşa zor kurtarıyordum.

Öteki, açıklamak zorunda kaldı:

— Seninki kurtarmaz ama benimki kurtarır. Sen, bütün malzemesini çaldım diyorsun. Ya ben hazır yapılmış takunyalara çaldım ya arkadaşım!..

Aşk

İnsanlar yalan söylemeyi aşktan söz ede ede öğrenir. — Stendal — İstiycek ve korkacak bir şey kalmıyan bir aşkın sohbetinden daha tatsız bir şey olamaz. — Mm. De Sartr —

SEÇME FIKRALAR:

Mantık mantıktır

- Bayan Nezahati tanır mısınız?
- Pek eski zamandanberi..
- Nasıl bilirsiniz?
- Tanıdığım kadınların en mükemmeli.
- Biraz açıklamada bulunur musunuz?
- Hay hay. Nezahet Hanım sümüklü böceğe, yankıya ve Yenicami saatine benzer.
- Aman bu ne biçim övgü? Kadıncağızı berbat edip bıraktınız.
- Bilâkis. Bakın sözümü tamamlıyayım. Nezahet Hanım sümüklü böceğe benzer; çünkü lüzum olmadıkça evinden hemen hiç dışarı çıkmaz. Yankıya benzer: Çünkü kendisine ne sorulsa hemen uygun cevabını verir. Yenicami saatine benzer: Şu sebepten ki sessiz sadasız ve devamlı olarak işler, çalışır durur...
- Peki; Nezahet Hanım'ın arkadaşı Nebahat Hanımı nasıl bulursunuz?
- Bakın, onun hakkında pek de öyle güzel şeyler söyleyemem.
- Biraz açıklamada bulunur musunuz?
- Hay hay. Nebahat Hanım sümüklü böceğe, yankıya ve Yenicami saatine benzer.
- Bu nasıl iş yahu? Her ikisi için de aynı şeyleri söylediniz?
- Evet Nebahat Hanım sümüklü böceğe benzer: Çünkü aşırı moda ve elbise düşkünüdür. Nesi varsa nesi yoksa giyip dalma sırtında bunlarla gezer. Yankıya benzer: Çünkü hiç şahsiyeti yoktur; ne duyarsa onu söyler. Yenicami saatine benzer: Şu sebepten ki yalancıdır; bazan ileri bazan geri konuşarak insanı aldatır.

Zahmete değmez

Yağan yağmurlardan Eminönü göl haline gelmişti. Önde yaşlı bir adam, arkada bir külhanbeyi çamurlu suyu geçerlerken, ihtiyarın bastığı tahta suya fırladı; külhanbeyinin elbisesi berbat oldu. Delikanlı müthiş öfkelennmişti:

— Hay senin yüzüne, gözüne, bilmem nere ne neler edeyim... gibilerden okumağa başlayınca, ihtiyar ona döndü; sağından sakalından akan çirkefleri göstererek:

— Sen hiç zahmet etme evlâdım; dedi. Belediyenin sayesinde o dediğin şeyler zaten kendiliğinden oldu.

En sağlam belge

— Efendim; ben Avrupa'dan geliyorum. Oğlunuzdan selâm getirdim; sizinle görüşmemi bilhassa tenbih etti del..

— Avrupa'daki oğlum mu? Gerçi benim bir oğlum var ama nerede bulunduğunu ben de bilmiyorum. Hattâ sağ mı, öldü mü ondan bile haberli değilim.

— Adı Hayri, yaşı yirmi sekiz, ortadan uzun boylu, kumral saçlı bir genç.

— İnsan insana benzer beyim.

— Aman efendim nasıl olur da tanımazsınız? Burnunun ucunda bir et beni, çenesinde de bir yara izi var; tamam mı?

— Vallaha benim oğlumda da böyle izler vardı ama, bu yalnız ona mahsus bir imtiyaz değil ki beyefendi.

— Buyurun, işte el yazısı da burada.

— Yazı yazıya benziyebilir.

— Peki şu resmine ne buyursunuz?

— Evet onu andırıyor; lâkin kişi kişiye benzemez mi?

— Anlaşıldı efendim. Oğlunuzun beni dolandırmış olduğunu biliyorsunuz da onun için ona sahip çıkmak istemiyorsunuz.

— Sizi dolandırdı mı?

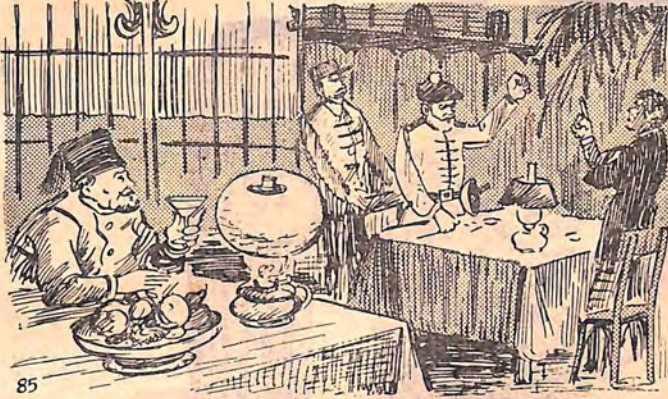
— Evet, hem de öyle ustalıkla dolandırdı ki, ben bile bir anda farkında olmadım.

— Şöyle söylesene beyefendi. Şimdi evladımı tanıdım. Çok şükür demek oğlum sağlamış. Söyleyin bakalım şimdi borcumuz ne kadar?

TARASKONLU TARTAREN



Alphonse Daudet'den // **BULENİ SEREN**
Resimleyen:



85

85 Tartaren, tanıdığı bu sesi merakla dinlemeye koyuldu: «Yirmi Frank eksik diyorum size mösyö!» «Karşınızdaki kim olduğunı düşünün mösyö!» «Ey, sonra mösyö?» «Ben Karadağ prensi Grégory'im mösyö» Bu isim üzerine Tartaren, kalbini yerinden fırlatacak bir heyecanla kalabalığı yararak, konuşmaların işitildiği masaya doğru koştu. Vapurda tanışmış olduğu o terbiyeli Karadağ prensini yeniden bulmanın sevinci ile ne kadar mesuttu bilseniz. Gelgelelim Tartaren'i şaşkına çeviren bu prenslik ünvanı, onunla kavgaya eden avcı subayını hiç de ilgilendirmiyordu.



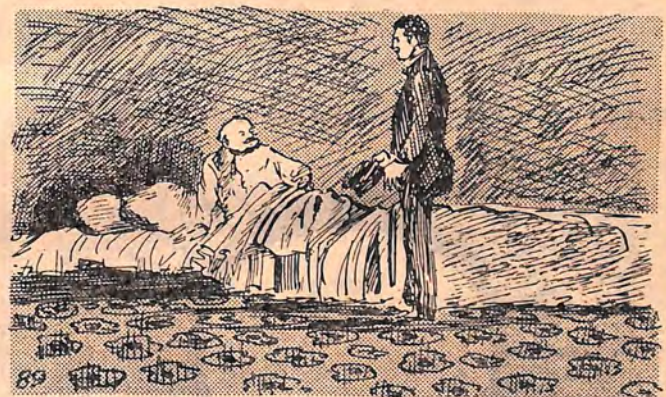
88

88 Velhasıl bu mösyö Grégory pek hoş bir prens! Sarabı içerken sevgilisi Mağripli bayandan da bahsedene Tartaren'i sabır ile dinlemiş, hattâ onu çarçabuk bulabileceğini bile söylemişti. Pek çok ve uzun müddet içtiler. «Cezayir bayanlarının şerefine! Hür Karadağın şerefine!» kadeh tokuşturdular. Dışarda, terasın altında, deniz karanlığında pırl pırl gülüyor, dalgalar okşanan tüylü bir kumaş gibi hışırtılı sesler çıkıyordu. Hava sıcak ve gök yıldızlarla dolu idi. Otelin çınarlarında bir bülbül ötüyordu. Bu böylece sabaha kadar devam etti. Hesabı ödeyen pek tabii Tartaren oldu.



86

86 Subay alayla gülerken «Doğrusu çok şey öğrendim...» dedi, sonra seyircilerin önünde: «Karadağ prensi Grégory'yi kim tanıyor?» Tartaren hiddetlenerek bir adım ilerledi! «Ben tanıyorum!» Avcı subayı bir müddet Tartaren'i süzdü, sonra omuzlarını silkerek: «Eh, öyle ise eksik olan yirmi Frank'ı paylaşın!» dedi ve arkasını dönerek çekip, gitti. Hiddetinden ateş kesilen Tartaren arkasından yetişmek istiyordu, fakat prens men etti: «Bırakınız... O benim isim!» Sonra elini uzatarak titrek bir sesle «Mösyö Barbaren...» diye söze başladı. Öteki utanarak «Tartaren...» diye düzeltti.



89

89 Ertesi günün sabahı, erkenden, prens Grégory Taraskonlu'nun odasında idi. «Çabuk giyininiz Mösyö, çabuk... Sevgiliniz bulundu, ismi Behiye... 20 yaşında, güzel mi güzel, hem de dul...» Şarklı kocalardan korkma fobisi olan Tartaren sevinçle haykırdı «Dul mu? Aman ne talihi!» «Eveet, fakat erkek kardeşinin baskısı altında!» «Vay canına!» «Evet, pazarda çubuk satan vahşi bir mağribi...» Bir müddet sustular. Prens tekrar başladı. «Canım, ne çıkar, siz böyle şeylerden korkacak adam mısınız? Bu hayduttan birkaç çubuk satın almakla iş düzeliyor gider...»



87

87 Barbaren veya Tartaren, ne önemi vardı, yine buluşmuşlardı ya! Taraskonlu'nun koltuklarının nasıl kabardığını düşünün. Baygın bir halde, heceleri uzatarak «Preeens... Preeens...» demekten başka aklına lâf gelmiyordu. Bir çeyrek saat sonra, bu iki mösyö terası, denizi gören Çınarlar otelinde bulunuyorlardı ve orada, bol bir Rus salatası ile nefis bir Crescia şarabı önünde buluşmalarını kutluyorlardı. Bu Karadağ prensi kaatlar gönül avlamakta usta bir adam daha düşünmezsiniz. Narin, zarif, kıvrıkcık saçlı, sinek kaydı traşlı, göğsünde garip nişanlar dolu, hilekâr bakışlı, fakat zekî bir gençti.



90

90 Taraskonlu yüzü heyecanla gergin, fakat kalbî aşkla dolu ya-tağundan sıçradı, ve geniş fanila donunu acele ile ilikliyerek: «Şimdi ne yapmak lazım geliyor?» diye sordu. «Kolay, sadece bayana bir mektup yazmak ve ondan bir randevu istemek!» Tartaren hem hayretli, hem üzgün bir tavırla «Ya, dedi, demek Fransızca biliyor!» Prens, hiç bozulmadan cevap verdi... «Hayır mösyö, tek kelime bilmiyorum! Fakat siz mektubu bana yazdırın, ben tercüme ederim!» Taraskonlu: «Ah, prens, ne büyük lütuf bu!» dedi ve odada geniş adım-larla volta atmaya başladı. (Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

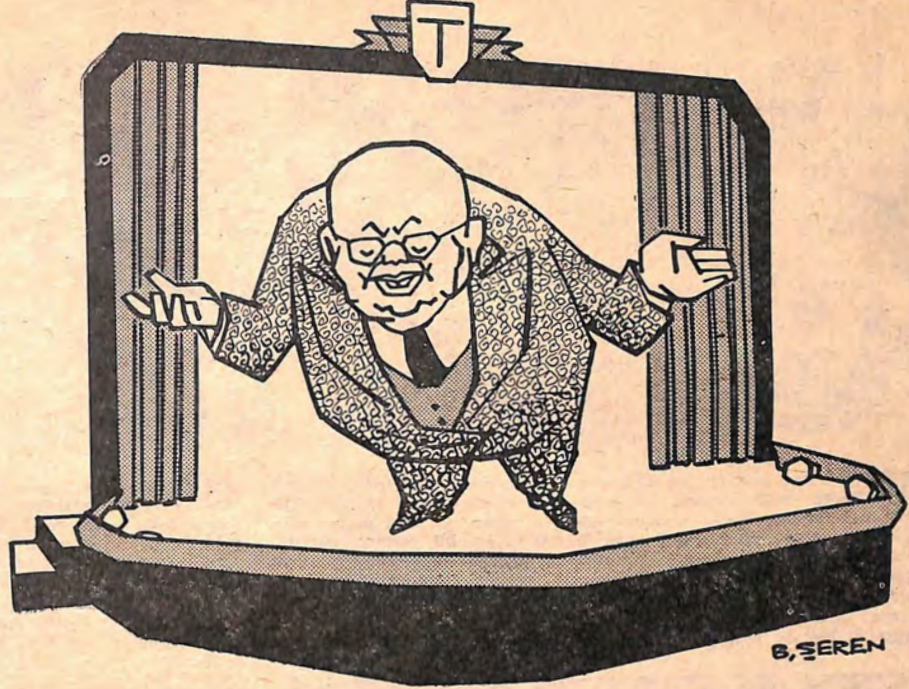
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı
25 lira. Yabancı memleketlere yıl-
lığı 100, altı aylığı 50 lira.

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLAN FİYATI: Kapak içi, santimi
20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına
uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı: 100 kuruştur.



İşcan — Oyunumuz: eski hamam, eski tas!

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

Her ay
75 Öğrenciye
2 Sene müddet ile
250 Lira Burs

CESTİLLİ PARA İKRAMIYELERİ

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

VB

(Basın: 4610—A—2611—71)

PALAVRA

Marifetli muavinler

Semtin kahvesinde şoför Re-
cep durmadan muavinini Kriko
Mehmedî övüyordu:

— Benim muavinim bir tane-
dir, çok marifetli, tağ gibi bir
delikanlı doğrusu.. Lâstik de-
ğiştireceğim zaman kriko filân
kullanmam, Mehmet hemen omu-
zunu karosöre dayayıp hop di-
ye yarım metre havaya kaldırı-
verir ve bir saat devamlı tutar.
Bunu duyan meslektaş Naci
dudak bükerek:

— Bunları marifet diye mi an-
latıyorsun, sen benim muavi-
nimin kuvvet ve atıklığını bir
görsen, Kriko Mehmet yanında
solda sıfır kalır.. Geçenlerde beş
ton yükü tam rampaya girdik,
fren patladı, debriyaj koptu, o
sırada bizim muavin yükün üs-
tünde idi, ne zaman atladı, ne
zaman yattı, arabayı zınk diye
durdutmasın mı. Ben ilk önce
arabanın bir yere çarptığını zan-
nettım, meğer arabayı bizim Ah-
met frenlemiş. O gün bugün ona
hep Fren Ahmet deriz.

Mehmet Eroğlu
Dumlupınar Mah. 2. Sokak
No: 66-2
Nazilli — Aydın

Zenginlik

Bir yatılı okulda herkes baba-
sının zenginliğinden söz ediyor-
lardı. Doğulu bir ağa çocuğu o-
lan Ömer söze karıştı:

— Benim babam bir heybe kâ-
ğıt parayı her ihtimale karşı ya-
nında taşır. Bir kış günü babam
la köyden şehre inerken, ba-
bam attan indi ve yolun kıyısın-
daki çukura paraları boşalttı.
O sırada biri atıldı:

— Paraları çukura mı sakla-
dınız?
— Hayır ısınmak için ateş
yaktık.

Dündar Değirmenci
Seydinasrullah Mah. Şevki
Bey Sok. No: 44
Menemen — İzmir

Yem!

Bir adam anlatıyordu:
— Biz bir gün Okyanusta ba-
lık avına çıkmıştık.
O sırada biri atıldı:
— Balina avına mı?
Avcı gülerken:
— Ne Balinası?.. Biz balınayı
yem diye kullanırız!

Ramazan Saka
P. Başı mahallesi, Ziya Gökalp
cad. No. 14
Menemen — İzmir

Derin kuyu

Şehre 25 kilometre mesafede
köy okulu bahçesinde Erol'la
Nihat okul kuyusunun başında
durmuş konuşuyorlardı.

Nihat — Bizim bahçede bir
kuyu var o kadar derin, o kadar
derin ki bir taş atıyorduk da 45
dakika sonra dibе düşüşünün
sesi geliyor.

Erol — Hah sanki o da bir
şey mi, geçenlerde bizim bah-
çe de küçük kardeşimle oynarken,
kardeşim kuyuya düştili koşup
babama haber verdim, babam
merkeple kasabaya gidip İtfaiye
yı getirdi de İtfaiye erleri indik-
leri zaman daha kardeşimi dibе
düşmeden kuyunun ortasına ya-
kın yerde yakalayıp çıkardılar.

Nazif Yalın
Karatay Medresesi — Devlet
Hastahanesi Cad.
Gençlik Berber
KONYA

Milletler Gülüyor



Ceza

Mösyö Dupont sulh mahkemesinden çıkarken arkadaşı Marc'la burun buruna gelir.

— Hayrola sen buralarda ne arıyorsun? der.

Marc:

— Sorma, azizim, herkesin gözü önünde karımı dövdüğüm için 2537 frank para cezasına çarptırıldım.

— Hay Allah! Karımı herkesin içinde dövdüğün için ceza ha! Komik doğrusu! Anlamadığım bir şey var o da 37 frank! Niçin senden yuvarlak hesap 2500 frank ceza almadılar?

— Şey canım, fazla aldıkları o 37 frank eğlence vergisidir de...

Tehlike

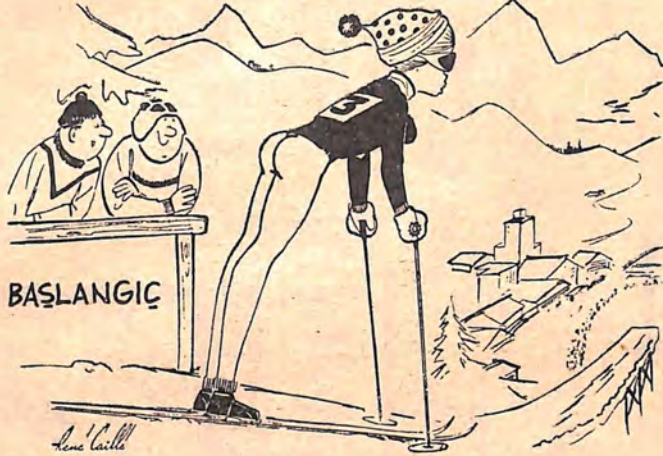
Baba genç adamın yanına sokulur:

— Cesaretinize hayran oldum. Kızımı kurtarmak için bütün tehlikelere rağmen suya atladınız. Bravo doğrusu...

— Yok canım, evli ve yüzmeye hocası olduktan sonra ortada hiçbir tehlike kalmıyor...



— Nasıl, nasıl?.. Olmak veya?..



— Köpoğlu!.. Jüriye tesir etmek için pantolonunu unutmuş olsa gerek!..

Hükümdarın talihi

İran hükümdarlarından biri, sarayına devrin en meşhur müneccimini çağırarak falına bakmasını ister:

Müneccim hükümdarın elini uzun uzun inceler, sonra yıldızlara bakar, bunu kristal küre, kahve falı takip eder. En sonunda:

— Haşmetli hükümdarım der, size bir felâketten bahsedeceğim, altı oğlunuzun da sizden önce teker, teker öldüklerini göreceksiniz!..

Kederden ve hiddetten çılgına dönen hükümdar, müneccimin boynunun vurulmasını emreder. Birkaç gün sonra tanınmış bir başka müneccimi aynı iş için sarayına çağırır. O da hükümdarın eline, yıldızlara, kristal küreye, kahve falına bakar, ve öncekiyle aynı neticeye varır. Ama selefinin feci akıbetini bildiği için:

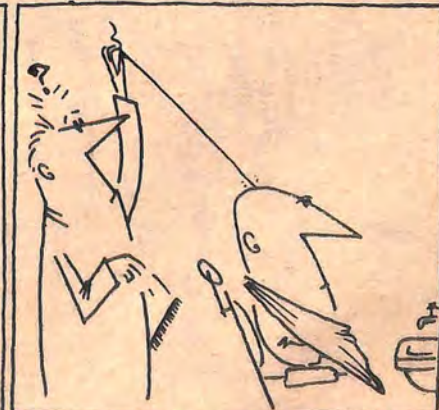
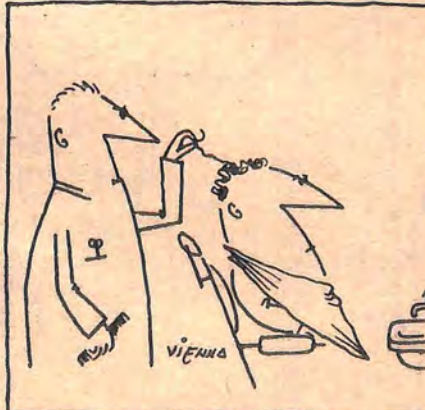
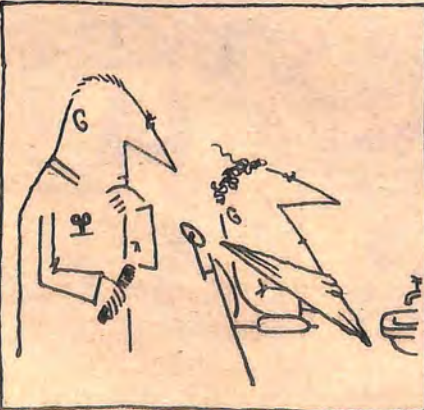
— Hükümdarım der, talihiniz parlaktır. Tanrının sizden lütfunu esirgemediği her fırsatta belli oluyor. Hayatınız altı oğlunuzunkinden de uzun olacak. Hiçbiri sizi kaybetmek bedbahtlığına uğramıyacak!

Hükümdarın sevinçli sonsuzdu, müneccimi kucaklayarak:

— Aferin sana ey müneccimbaşı, diye haykırdı ve verdiği bu güzel habere karşılık ona ömrünün sonuna kadar yetecek altınlar bağışlar.



— Şu mektubu sopranoya veririmisiniz lütfen!



Yazısız

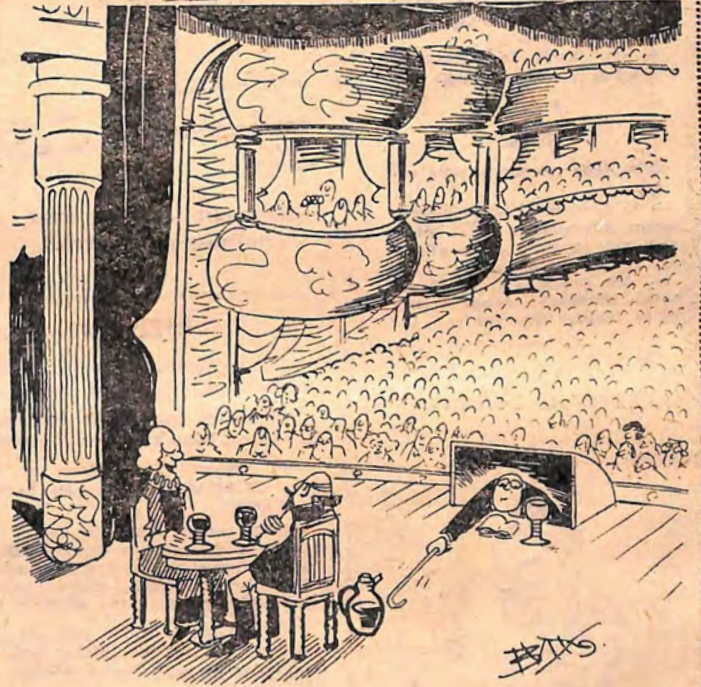
Sarkış Dünya



YAZISIZ



—OOO, NE SEREF, NE SEREF!..
BEATLES'LER DE BURDA HA?..



YAZISIZ



—UNUTMAK İÇİN İÇİYORMUŞ... AMA
NEYİ UNUTMAK İSTEDİĞİNİ KENDİ
DE BİLMİYOR!..



—HA, HA, HA... KARIM DA BENİM MUTFAKTA
BULAŞIK YIKADIĞIMI SANIYOR!

TRANSİSTORLU
RADYOLARIN
ŞAHI...



7 W 3 çanta modeli - 4 dalgali

THOMSON



RT 245 modeli - 3 dalgali
lüks ağıac mobilyalı

...sayesinde
memleketimizde yapılan
bütün radyo yayınlarını
NET ve GÜR sesle,
en iyi şekilde
dinliyebilirsiniz.

- Sesi son derece kuvvetlidir
- 8 transistörün vazifesini gören
7 transistörlüdür
- Fiyatı uygundur

Genel Distribütörü.

BEKO TİCARET A.Ş.
Beyoğlu, İstiklâl Caddesi 349,
Tel. 49 35 00

(Yeni Ajans: 1457-72)



✱ Fevkalâde
apartman daireleri

✱ Çeşitli, zengin
para ikramiyeleri

(AK-74)

AKBANK

Vadeli her 100, vadesiz her 200 liraya ayrı bir kur'a numarası

Gelecek Yıl

Filmini Seyredeceğiniz

Roman

AKBABA
POLİS ROMANLARI: 3

VAHŞİ
GELİN

Fiatı 5 Lira

Filmini gelecek yıl beyaz perdede seyredeceğiniz bu nefis
Polis ve Aşk romanını şimdiden okuyabilirsiniz.

Sipariş: AKBABA Yayınevi — İSTANBUL

(AK-75)

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

**BASIN
İLAN KURUMU**

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN

HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

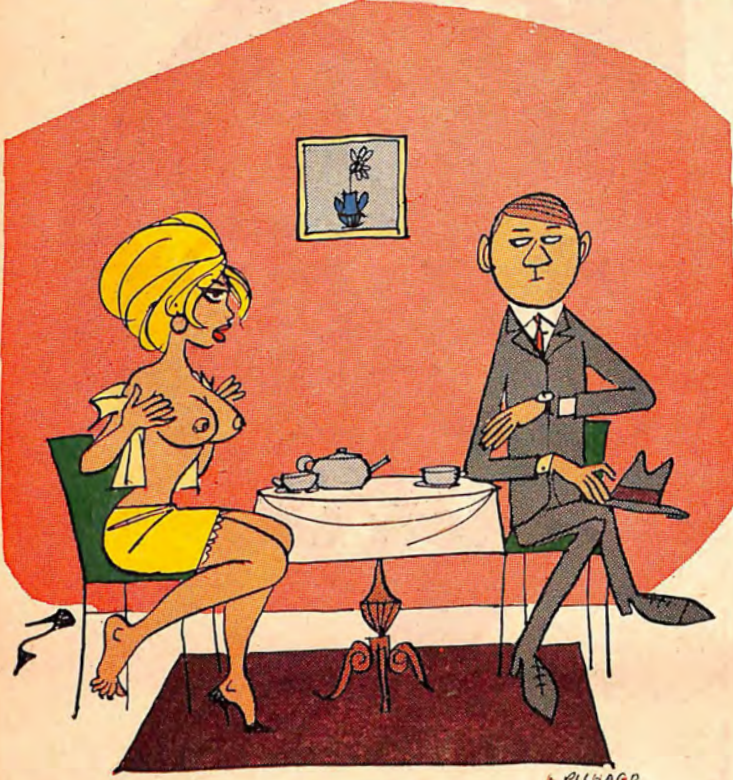
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telgraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 4348-73)

Aklaka



-HİÇ UNUTUR MUYUM SEVGİLİM, HER DAKİKA GÖZÜMÜN ÖNÜNDESİN...



-SÖYLEDİKLERİNİZ GÜZEL ŞEYLER, HOŞ ŞEYLER... AMA BOŞUNA VA - KİT GEÇİRMİYOR MUYUZ?..



ÇIPLAKLAR DERNEĞİ AZÂSISINIZ GALİBA ? SİZ DE ETYEMEZZLER DERNEĞİ AZÂSI MI?..



-EPEY GEÇ OLDU, SİZ GALİBA YATAK - SINIZ, GİDEYİM BARI...